ΕΤΟΣ Δ΄ — ΑΡΙΘΜΟΣ 227 **Τιμᾶται λεπτῶν 10** ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 27 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1887

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9 Θεὸς Πατηείων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακέ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετάφρασις *Χαρ. Ἀννίνου*, (συνέχεια). — *Fortunè Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετάφρασις *Αισώπου*, (συνέχεια).— *Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου* : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ ῥούβλια 6.

Λήξαντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Γ΄ ἔτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν μας ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Δ΄ ἔτος παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομήν των, καθότι διακόπτεται ἡ ἀποστολὴ τοῦ φύλλου εἰς πάντα μὴ προπληρώσοντα.

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ἐν τούτοις ἡ μαρκησία ἀπέπεμψε τὴν νεάνιδα μετὰ χαριέντος μειδιάματος λέγουσα αὐτῇ:

— Ὑπάγετε, δεσποινίς· ἀναλάβετε τὴν θέσιν σας μεταξὺ τῶν συντρόφων σας· αἱ ἐξηγήσεις σας εἶνε ἀρκεταί, τὰ πάντα ἐλησμονήθησαν.

Ἡ Ἀντωνιέττα ὑπεκλίθη ταπεινῶς καὶ εὐσεβάστως· εἶτα ἐγένετο ἄφαντος ἐν τῷ μέσῳ τῶν μοναχῶν, μετὰ προθυμίας περιστοιχισασῶν τὴν νέαν εὐνοουμένην.

Ἡ κυρία Μαιντενὼν ἐφάνη αὐστηρὰ καὶ ψυχρὰ πρὸς τὴν ἡγουμένην, ἐδήλωσεν ὅτι ἀνελάμβανεν ὑπ' εὐθύνην της πᾶν ὅ,τι ἀπέβλεπεν εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσαβιὲρ καὶ προσεκάλεσε τὴν Νανών, ὅπως ἀποσυρθῇ εἰς τὰ δωμάτιά της.

Αἴφνης ἀγγελιαφόρος τις μετὰ συνοδίας παρουσιάσθη μετὰ θυρύβου πολλοῦ πρὸ τῆς μονῆς, κομίζων πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενὼν ἐπιστολὴν τοῦ βασιλέως ἔχουσαν ὡς ἑξῆς :

«Κυρία, ὁ ἀνεμόμυλος τῆς Ἰὼν γενναίως ἐκυριεύθη χθὲς παρὰ τῶν ἐπιλέκτων καὶ τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ. Τὸ τελευταῖον τοῦτο σῶμα μάλιστα οὐδένα ἄνδρα ἀπώλεσεν. Εἶνε ἡ πρώτη σοβαρὰ συμπλοκή, ἐνταυτῷ δὲ πλήρης νίκη. Δὲν θὰ τὴν πανηγυρίσετε μεθ' ἡμῶν ;

»Λουδοβίκος«.

— Βεβαίως! ἀπήντησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ μαρκησία, ἥτις ἐρυθριάσασα ἐκ χαρᾶς ἠσπάσθη τὴν ἐπιστολήν. Ἀναπαύθητι ὀλίγον, ἀγγελιαφόρε, καὶ περίμενε, διότι θὰ φέρῃς εἰς τὸν βασιλέα τὴν ἀπάντησίν μου.

Εἶτα στρεφομένη πρὸς τὸν ὅμιλον τῶν μοναχῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων, ἀνεζήτησε τὴν Ἀντωνιέττα :

— Θὰ ἴδῃς, ἀγαπητὴ κόρη, εἶπε καθ' ἑαυτήν, ἐὰν τηρῶ τὰς ὑποσχέσεις μου!

ΛΓ΄

ΟΠΟΥ ΑΙ ΑΠΟΣΤΑΣΕΙΣ ΣΥΝΤΕΜΝΟΝΤΑΙ

Ὀλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν παρὰ τὸν ἀνεμόμυλον τῆς Ἰὼν συμπλοκήν, περὶ ἧς ὁ βασιλεὺς ἔγραφε πρὸς τὴν μαρκησίαν ἐν τῇ ἐπιστολῇ του, τὸ ἐλαφρὸν ἱππικόν, τὸ ὁποῖον ἐπολέμησεν ὑποστηρίξαν τοὺς ἐπιλέκτους, ἐπανήρχετο εἰς τὸ στρατόπεδον. Οἱ ἱππεῖς, κατάκοποι, κεκαλυμμένοι ὑπὸ κονιορτοῦ, ἐκόμιζον τοὺς τραυματίας των, ἐδέχοντο δὲ καθ' ὁδὸν τὰ συγχαρητήρια τοῦ βασιλέως, ὅστις εἶχε τοποθετηθῇ μετὰ τῶν Αὐλικῶν του παρὰ τὴν ὁδόν, δι' ἧς ἐπανήρχοντο τὰ στρατεύματα.

Ὁ Γεράρδος παρετήρησεν ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ σμήνους τῶν Αὐλικῶν ἄνδρα μελανείμονα, ὅστις ἐταράσσετο ἀεννάως ὅπως ἐφελκύσῃ τὴν προσοχήν του. Ἦτο ὁ Ἰασπῖνος ἀσθμαίνων· ὁ Ἰασπῖνος, ὅστις καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς μάχης δὲν εἶχε παύσει νὰ πρασεύχηται, νὰ τρέχῃ μέχρι τῶν προσκόπων διὰ νὰ ἴδῃ μετακομιζομένους τοὺς τραυματίας καὶ διὰ νὰ ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ προσφιλοῦς του μαθητοῦ.

Ὅτε εἶδε τὸν Γεράρδον ὑγιᾶ καὶ γαλήνιον, κατὰ τὸ σύνηθες, ἐξέφερε κραυγὴν χαρᾶς καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ἵππου, ὃν ἐθώπευσε καὶ ἠσπάσθη ἐπανειλημμένως μετὰ παιδικῆς παραφορᾶς.

Ὁ Γεράρδος ἔκυψεν ὅπως ἀσπασθῇ τὸν ἀγαθὸν ἀββᾶν, εἶτα φθάσας εἰς τὸ στρατόπεδον, ἐπεστάτησεν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς διμοιρίας του, παρέσχε τὰς ἀπαιτουμένας πληροφορίας πρὸς τὸν στρατηγὸν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν του, ὅπου τὸν ἀνέμενον ὁ Ρυβαντὲλ καὶ πολλοὶ φίλοι του, μεταξὺ τῶν ὁποίων θὰ ἤμεθα ἀχάριστοι ἂν δὲν ἀνεφέρομεν καὶ τὸν κύνα Ἀμούρ.

Ἀφοῦ ἐτελείωσαν οἱ ἐνηγκαλισμοὶ καὶ ἐκενώθησαν πολλὰ ποτήρια οἴνου, ἕκαστος ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια. Ἐπήρχετο ἡ νύξ· ὁ οὐρανὸς ἐφλογίζετο ἐκ τῶν βομβῶν, αἵτινες ἐρρίπτοντο κατὰ τῆς πολιορκουμένης πόλεως. Ὁ Γεράρδος ἀπομείνας μόνος μετὰ τοῦ Ἰασπίνου ἀφωπλίσθη, ἐξηπλώθη ἐξηντλημένος ἐκ τοῦ κόπου ἐπὶ τῆς στρατιωτικῆς του κλίνης, ἐνῷ ὁ ἀββᾶς ἐκαθέσθη παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του.

— Τί φοβερὸν πρᾶγμα εἶνε ὁ πόλεμος ὅταν πηγαίνῃ κανείς! εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος, ἀλλὰ πόσον ὡραῖον εἶνε ὅταν ἐπιστρέφῃ τις ἐξ αὐτοῦ!

— Δὲν εἶνε ἀλήθεια, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος μετὰ λύπης.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ὁ ἀββᾶς, ἀπέκτησες τόσην δόξαν, ὁ βασιλεὺς σὲ συνεχάρη, εἶσαι ζῶν καὶ ὑγιὴς ὅπως πρότερον καὶ δὲν εἶσαι εὐχαριστημένος;... Ἀλλ' ὅμως... καλὰ ὅπου τὸ ἐσυλλογίσθην! προσκάλεσε τὸν ὑπηρέτην σου, κύριε κόμη, νὰ σὲ βοηθήσῃ νὰ ἐκδυθῇς· ἀνέγνωσα εἰς διάφορα βιβλία ὅτι ὁ ἱππεὺς ἐνίοτε πληγώνεται χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ καὶ ὅτι ὅταν ἀφαιρέσῃ τὴν στολήν του καὶ τὰ ὅπλα του εὑρίσκει τὰς σφαίρας καὶ τὸ αἷμα.

— Φίλτατε ἀββᾶ, εὐχαριστῶ· ὅταν ὁ ἱππεὺς μάχεται πραγματικῶς, ὄχι εἰς τὰ βιβλία, καὶ λάβῃ καμμίαν πληγὴν καλήν, ἐὰν δὲν τὸ ἐννοήσῃ ἀμέσως, τὸ ὁποῖον συμβαίνει ἐνίοτε, σὲ παρακαλῶ νὰ πιστεύσῃς ὅτι θὰ τὸ αἰσθανθῇ μετὰ μίαν ὥραν τὸ πολύ. Εἶμαι σῶος καὶ ὑγιής... κατὰ τὸ σῶμα, ἂν ὄχι κατὰ τὸ πνεῦμα καὶ ἐπίτηδες ἀπεμάκρυνα τὸν ὑπηρέτην μου διὰ νὰ συνομιλήσωμεν οἱ δύο μας σοβαρῶς.

— Ἄ! εἶπεν ὁ ἀββᾶς ἀνησυχῶν διὰ τὸ προοίμιον.

— Φίλε μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεράρδος πλησιάζων ἔτι μᾶλλον εἰς τὸν Ἰασπῖνον, θὰ ἐσυλλογίσθης βεβαίως πρὸ ὀλίγου ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον νὰ φονευθῶ· δὲν εἶνε ἀληθές ;

— Τὸ ἐσυλλογίσθην πάρα πολύ!

— Ἂν αὐτὸ συνέβαινε, τί θὰ ἔκαμνες διὰ τὴν δεσποινίδα Δεσαβιὲρ ;

— Ἀλλά...

— Δὲν ὑποθέτεις βέβαια ὅτι τὴν ἐλησμόνησα, εἶπεν ὁ Γεράρδος. Τόσα πολλὰ συνέβησαν πρὸ τριῶν ἡμερῶν, ὥστε ἀπο-

ρῶ ἀληθῶς πῶς ἤρκεσαν δι' ὅλα αἱ εἰκοσιτέσσαρες ὧραι ἑκάστου ἡμερονυκτίου. Ἀλλ' ἰδοὺ τέλος ὅτι ἀπηλλάγημεν· ἡ διμοιρία μου, ἀφοῦ εἰργάσθη σήμερον, κατ' ἀνάγκην αὔριον θ' ἀναπαυθῇ· βασίζομαι δ' ἐπὶ σοῦ ὅτι θὰ μὲ βοηθήσῃς νὰ χρησιμοποιήσω τὴν ἡμέραν τῆς αὔριον ὅπως ἐπιθυμῶ.

— Ἄς ἴδωμεν, φίλτατέ μου κόμη, λέγε.

— Μοῦ εἶπαν, ὅτι αἱ μοναχαί, αἱ διωχθεῖσαι ἐκ Βαλενσιέννης, μετέβησαν εἰς Κυεβραίν· ἐπληροφορήθην ὅμως ἀπὸ τοὺς φέροντας τὰς ζωοτροφίας εἰς τὸ στρατόπεδον χωρικούς, ὅτι δὲν εἶνε ἀληθὲς καὶ ὅτι αἱ μοναχαὶ δὲν μετέβησαν εἰς Κυεβραίν. Θὰ πληροφορηθῇς, σὲ παρακαλῶ, τὸ μέρος τὸ ὁποῖον ἐξέλεξαν ὡς καταφύγιον· εἶνε φυσικὸν ἄνθρωπος ἱερωμένος νὰ δεικνύῃ ἐνδιαφέρον περὶ μοναχῶν.

— Δὲν ἔχεις ἄδικον κατὰ βάθος, εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος· ἀλλ' εἶσαι ἆρά γε βέβαιος ὅτι δὲν ἠπατήθης; ἦτο πράγματι ἡ δεσποινὶς Δεσαβιέρ, τὴν ὁποίαν εἶδες ἐντὸς τοῦ ἁμαξίου ἐν Βαλενσιέννῃ;

— Αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν συζητοῦνται, φίλτατέ μου ἀββᾶ. Εἶνε βέβαιον ὅτι εἶδα τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ· καὶ τυφλῶς ἂν ἤμην, θὰ τὴν ἔβλεπα. Ἔχει ὀφθαλμοὺς καὶ ἡ καρδία μου, προκειμένου περὶ αὐτῆς. Ἄλλως τε ἡ μανία τοῦ Λουβοὰ δεικνύει ὅτι οἱ ὀφθαλμοί μου, καὶ ἡ καρδία μου δὲν ἠπατήθησαν. Δὲν πρέπει νὰ μετέβησαν μακρὰν αἱ μοναχαί· εἰς τὰ περίχωρα εὑρίσκονται ἀναμφιβόλως. Κάμε μου τὴν χάριν νὰ ἐπισκεφθῇς τὴν κυρίαν Μαιντενών. Ζήτησε παρ' αὐτῆς νὰ μοῦ χορηγήσῃ τὴν τιμὴν μιᾶς ἀκροάσεως· ὀφείλω νὰ τὴν εὐχαριστήσω διὰ τὴν ἀγαθότητά της, καὶ διότι τόσον εὐγενῶς διατηρεῖ τὴν ἀνάμνησιν τῆς ἀτυχοῦς μητρός μου. Ὅπως ἐπισκεφθῶ τὴν μαρκησίαν, θὰ ἐπιτύχω εὐκόλως ἄδειαν μιᾶς ἡμέρας· δύο ὧραι ἀρκοῦσιν ὅπως ἐκτελέσω τὸ καθῆκον τοῦτο· μοῦ ἀπομένει εἰς τὴν διάθεσίν μου τὸ ὑπόλοιπον τῆς ἡμέρας διὰ νὰ ἐξετάσω εἰς τὰ περιξ καὶ εὕρω τὸ μέρος ὅπου διαμένουσιν αἱ μοναχαί.

— Θὰ τὸ πράξω, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος· ἀλλὰ μοῦ ὑπόσχεσαι ἕνα πρᾶγμα;

— Ὤ, φίλε μου, ὄχι ὅρους!...

— Ἀπεναντίας. Πρέπει νὰ μὴ ἀπομακρυνθῇς πολὺ τοῦ στρατοπέδου, νὰ σὲ συνοδεύσω δὲ κ' ἐγὼ πανταχοῦ.

— Διὰ νὰ ζητήσω ὅμως τὸ μοναστήριον, ἀνάγκη πᾶσα ν' ἀπομακρυνθῶ.

— Δὲν συλλογίζεσαι ὅτι ὁ Λουβοὰ ἠμπορεῖ νὰ σοῦ στήσῃ πάλιν καμμίαν παγίδα; Δὲν συλλογίζεσαι τὰς ἐχθρικὰς περιπολίας; εἰς ὅλην τὴν πεδιάδα ἀντηχοῦν τουφεκισμοί· ὄπισθεν παντὸς θάμνου φαίνεται καπνὸς καὶ ὄπισθεν παντὸς φράκτου ἀκούεται βομβαρδισμός.

— Τότε λοιπὸν ἐξ αἰτίας αὐτῶν τῶν φόβων θ' ἀφήσουν τὴν δεσποινίδα Δεσαβιὲρ ν' ἀμφιβάλῃ περὶ ἐμοῦ καὶ νὰ τήκεται ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ;

— Ὄχι· θ' ἀνακαλύψω ἐγὼ τὸ μοναστήριον, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται. Θὰ ὑπάγω, θὰ ὁμιλήσω, θά...

— Αἴ, φίλτατέ μου Ἰασπῖνε, ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος, αὐτὸ ἀκριβῶς ἤθελα νὰ ποφύγω. Δὲν εἶσαι σὺ ὁ Βελαίρ. Μερικὰ πράγματα συμφωνοῦν μὲ τὴν κιθάραν, ἀλλ' εἶνε ἀσυμβίβαστα μὲ τὸ ράσον. Θέλεις νὰ διακινδυνεύσῃς τὴν μέλλουσαν προαγωγήν σου εἰς καρδινάλιον; καὶ μὲ συγχωρεῖς, ἂν λέγω μόνον καρδινάλιον, ἐνῷ ἴσως ἀποβλέπεις καὶ εἰς ὑψηλότερον ἀξίωμα.

— Καλά, καλά, ἂς μὴ ἐπαιρώμεθα δὰ τόσον, εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος, διὰ μίαν μικρὰν εὔνοιαν, τὴν ὁποίαν ἀπεκτήσαμεν!...

— Πῶς! ἀποκαλεῖς αὐτὸ μικρὰν εὔνοιαν;... Νὰ ἐπιτύχῃς τὴν χάριν μου καὶ τὸν βαθμὸν τοῦ ὑπολοχαγοῦ εἰς τὸ ἐλαφρὸν ἱππικὸν μετὰ δέκα λεπτῶν συνδιάλεξιν μετὰ τῆς μαρκησίας;

Ὁ Ἰασπῖνος ἐγένετο αἴφνης σοβαρός.

— Μὴ λησμονήσῃς ποτέ, εἶπεν, ὅτι τὴν εὔνοιαν, τὴν ὁποίαν μοῦ ἀποδίδεις, τὴν ὀφείλομεν μόνον εἰς τὴν παλαιὰν φιλίαν τῆς μαρκησίας πρὸς τὴν εὐγενῆ σου μητέρα. Ἀφίνω τὸν Βελαὶρ νὰ μὲ χλευάζῃ ὅσον θέλῃ, ὡς πρὸς τοῦτο· μερικὰ πράγματα συμφωνοῦν μὲ τὴν κιθάραν, ὅπως ἔλεγες πρὸ ὀλίγου. Σὺ ὅμως νὰ μὴ χλευάζῃς. Ἀφ' ἑτέρου χαίρω πολύ, ἀγαπητέ μου, διότι σὲ βλέπω πάλιν εὐδιάθετον, προσέθηκεν ὁ Ἰασπῖνος, πληρῶν δι' οἴνου τὸ ποτήριόν του. Ἐν τοσούτῳ πρὶν λάβω τὸν πῖλον τοῦ καρδιναλίου, ἀναδέχομαι νὰ μεταδώσω ἐγὼ τὰς περὶ σοῦ εἰδήσεις εἰς τὴν δεσποινίδα Δεσαβιέρ. Ἄς πίωμεν καὶ ἂς μὴ κάμωμεν πλέον λόγον περὶ τούτου, εἶπε πληρώσας καὶ τὸ ποτήριον τοῦ Γεράρδου. Ἀλλὰ τὸ νὰ πίνῃ τις χωρὶς νὰ τρώγῃ εἶνε σχεδὸν ἁμάρτημα· ἂς φάγωμεν συγχρόνως, παρακαλῶ· ἠγόρασα σήμερον τὸ πρωὶ μερικὰ ὀρνιθοπούλια, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε καὶ πάρα πολὺ ἀχαμνὰ δι' αὐτὴν τὴν ἐποχήν· αὐτοὶ οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀϊνῶ εἰξεύρουν καλὰ ν' ἀνατρέφουν τὰς ὄρνιθας.

— Καὶ εἰξεύρουν πολὺ καλὰ ἐπίσης νὰ σκοπεύουν! ὑπέλαβεν ὁ Γεράρδος δεικνύων εἰς τὸν Ἰασπῖνον τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίας, οὓς μετεκόμιζον εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ὁ ἀββᾶς ἐξῆλθεν εἰς τὴν εἴσοδον τῆς σκηνῆς, προσηυχήθη ὑπὲρ τῶν νεκρῶν καὶ ἐπανελθὼν ἐκάθησεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἣν ὁ Γεράρδος εἶχε παρασκευάσει ἐν τῷ μεταξύ.

Ἀλλὰ μόλις ἤρχισαν τρώγοντες καὶ ἠκούσθησαν αἱ σάλπιγγες τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ σημαίνουσαι συνάθροισιν.

— Τί τρέχει πάλιν; ἀνέκραξεν ὁ Γεράρδος.

Ὁ σημαιοφόρος τῆς ὕλης εἰσῆλθεν εἰς τὴν σκηνήν του· ἦτο εὐειδὴς νεανίσκος δεκαεξαέτης, ὅστις εἶχε πρώτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς του πολεμήσει εἰς τὴν παρὰ τὸν ἀνεμόμυλον μάχην καὶ ἐκπληρώσει τὸ καθῆκόν του ὡς ἀνδρεῖος εὐπατρίδης.

— Κόμη, τῷ εἶπε, δὲν γνωρίζεις τὰ νέα;

— Ὄχι, φίλτατέ μου· σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ τ' ἀνακοινώσῃς.

— Ἀποστελλόμεθα εἰς τὸ στρατηγεῖον τοῦ βασιλέως.

— Εἰς Βηθλεέμ;

— Ναί· πρέπει δὲ νὰ εἴμεθα ἐκεῖ ἐντὸς ἡμισείας ὥρας.

— Πρέπει νὰ διανύσωμεν δρόμον ἑνὸς τετάρτου τῆς ὥρας καὶ νὰ φορέσωμεν τὴν μεγάλην στολήν! Αἴ, ἀββᾶ μου, πάγει χαμένον τὸ δεῖπνόν μας!..

— Ὄχι, ὄχι· ὅπως εἴμεθα, θὰ ὑπάγωμεν, εἶπεν ὁ στρατάρχης· καὶ ὄχι ἐν σώματι, ἀλλὰ κατὰ μικρὰ ἀποσπάσματα, κεχωρισμένα ἀπ' ἀλλήλων, κατὰ εἴκοσι μέτρα περίπου· αὐτὸ εἶνε τὸ περίεργον!

— Καὶ εἰξεύρεις πρὸς τίνα σκοπόν;

— Ὤ! αὐτὸ δὰ ἐρωτᾷ ὅλος ὁ κόσμος!... πρὸς τίνα σκοπόν;.. Ἐγὼ πιστεύω πῶς θέλουν νὰ μᾶς κάμουν ὅλους στρατάρχας τῆς Γαλλίας...

Καὶ ὁ νεανίσκος ἤρχισε νὰ γελᾷ, λαμβάνων μετ' οἰκειότητος ἓν ποτήριον οἴνου ἀπὸ τῆς τραπέζης διὰ νὰ πίῃ μαζὶ μὲ τὸν ἀββᾶν, ὅστις ἐμειδίαβλέπων τὴν φαιδράν του ὄψιν.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Λαβερνῆ, ἂς ἀναχωρήσωμεν.

— Κόμη, πρέπει νὰ μὲ πάρῃς εἰς τὸ ἄλογόν σου, ἐξηκολούθησεν ὁ σημαιοφόρος μετὰ διπλασίας ἱλαρότητος, τὸ ἰδικόν μου ἐφονεύθη εἰς τὸν ἀνεμόμυλον, τὸν δὲ ἐπιστάτην μου καὶ τοὺς ὑπηρέτας μου ἔπεμψα εἰς Βαλενσιέννην διὰ νὰ μοῦ ἀγοράσουν ἱσπανικὸν οἶνον. Δὲν ἔχω παρὰ ἕνα παληάλογο τοῦ κάρρου, δὲν ἐπιθυμῶ δὲ νὰ κάμω τὸν βασιλέα νὰ ἐντραπῇ, διότι μ' ἔχει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του.

— Θὰ σοῦ δώσω ἕνα ἐκ τῶν ἰδικῶν μου ἵππων, ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος, ἔκλεξε ὅποιον σοῦ ἀρέσει.

— Εὐχαριστῶ.

Καὶ ὁ νεανίσκος ἐξῆλθε τῆς σκηνῆς σκιρτῶν ὡς δορκάς.

— Εἶμαι λοιπὸν ἠναγκασμένος νὰ δειπνήσω μόνος, εἶπε στενάζων θλιβερῶς ὁ ἀββᾶς.

— Ὄχι· ἔχε ὑπομονήν, φίλτατε Ἰασπῖνε· ὁ βασιλεὺς δὲν δαπανᾷ συνήθως πολὺν καιρόν, μετὰ μίαν ὥραν δὲ θὰ ἐπιστρέψω καὶ θὰ εὐωχήσωμεν. Θὰ φέρω καὶ συνδαιτυμόνας.

— Καλά, θὰ ὑπομείνω! ἀνέκραξεν ὁ ἀββᾶς μετ' ἀποφάσεως καὶ ἐπελήφθη τῆς καταβροχθίσεως ἑνὸς ὀρνιθίου, μὲ τὴν ἄφρονα βραδύτητα ἀνθρώπου ἐπιθυμοῦντος ὅπως ἡ καταβρόχθισις διαρκέσῃ μίαν ὥραν.

Πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ τῶν ἐπιλέκτων καὶ τοῦ ἐλαφροῦ ἱππικοῦ εἶχον λάβει τὴν αὐτὴν διαταγὴν παρὰ τοῦ βασιλέως. Ὁ Ρυβαντὲλ παρευρίσκετο ἐκεῖ, ἦσαν δ' ἐν ὅλῳ εἰκοσιτέσσαρες εὐπατρίδαι, ὅλοι νέοι καὶ σφριγῶντες, ἐξαιρέσει τινῶν ἀνωτέρων ἀξιωματικῶν. Μετέβησαν ὅλοι εἰς τὸ στρατηγεῖον τοῦ βασιλέως κατὰ μακρὰς ὁμάδας ἐκ πέντε ἢ ἓξ ἱππέων, φθάσαντες δέ, ἀφίππευσαν κατὰ τὸ ἔθος εἰς τὰ περιξ τοῦ στρατηγείου, τὰ φυλασσόμενα παρὰ τῶν ἐν ὑπηρεσίᾳ φρουρῶν τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

Πλὴν ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ἱππεῖς οὐκ ὀλίγον ἐξεπλάγησαν ἰδόντες προσερχόμενον θεράποντά τινα τῆς κυρίας Μαιντενὼν διανέμοντα πρὸς ἕνα ἕκαστον αὐτῶν ἓν δελτίον.

Ὁ Γεράρδος λαβὼν τὸ ἰδικόν του, ἀνέγνωσεν ἐπ' αὐτοῦ ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πυρσῶν :

«Μετάβητε εἰς τὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Γισλανοῦ ἀμέσως».

Κατωτέρω δέ :

«Ἐκ μέρους τῆς κυρίας μαρκησίας Μαιντενών.

Τόσαι κραυγαὶ ἐκπλήξεως ἀντήχησαν, ὅσα ἦσαν τὰ διανεμηθέντα δελτία, παραχρῆμα δὲ κατὰ τὴν πρόσκλησιν πάντες ἐκεῖνοι οἱ νέοι ἵππευσαν, χωρὶς νὰ γινώσκωσι διὰ τί προσεκαλοῦντο εἰς Ἅγιον Γισλανόν.

— Καὶ πῶς νὰ εἰδοποιήσω τώρα τὸν καϋμένον τὸν Ἰασπῖνον ; ἔλεγεν ὁ Γεράρδος ἔκπληκτος ἐπίσης ὡς οἱ λοιποί· θὰ μὲ περιμένῃ καὶ θ' ἀνησυχῇ. Δὲν ἔχω δὲ καιρὸν νὰ τοῦ στείλω οὐδὲ κἂν τὸν ὑπηρέτην μου.

Ἡ συνοδία ἐξεκίνησεν. Ὁ Γεράρδος παρετήρει πέριξ αὐτοῦ δυσηρεστημένος διὰ τὸ ἐμπόδιον, διστάζων, ὅτε εἰς ἀπόστασιν τριάκοντα βημάτων ὄπισθεν εἶδε βαίνουσαν λευκὴν ἡμίονον, ἣν ἀνεγνώρισε, διότι εἶχε πρὸ πολλοῦ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του τὸ ζῷον ἐκεῖνο, εἰς τὸ ὁποῖον ὤφειλε νὰ ἐπέλθῃ τὸ μοιραῖον τέλος κατὰ τὴν πολιορκίαν τοῦ Μόνς.

— Δὲν εἶνε ἡ Ἄσπρη αὐτὴ ποῦ ἔρχεται μόνη της ; ἠρώτησε τὸν ὑπηρέτην του.

— Μὰ ἔτσι μοῦ φαίνεται, κύριε· ἀλλὰ δὲν εἶνε μόνη· ἔχει ἐπάνω εἰς τὴν ράχιν της κάποιον, ἢ κάτι τι μαῦρον.

Ὁ ὑπηρέτης εἶχε δίκαιον· ἡμίονος, ἥτις ἐκαλεῖτο Ἄσπρη, χάρις εἰς τὸ χρῶμά της, συνηνώθη ἐν τάχει μετὰ τῆς συνοδίας, ἐφάνη δὲ τότε ἡ ἀπαστράπτουσα ἐκ χαρᾶς μορφὴ τοῦ Ἰασπίνου, ὃν ὁ Γεράρδος ἐσταμάτησεν.

— Ποῦ πηγαίνεις, φίλτατε ἀββᾶ ; εἶπεν· τί σοῦ συνέβη ;

— Ἄ ! ἐσὺ εἶσαι ; σὲ ἐζήτουν, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος λίαν περίφροντις. Τράβα κατὰ μέρος, διότι θέλω νὰ σοῦ ὁμιλήσω· πρόκειται περὶ σπουδαιοτάτου ἀντικειμένου.

Ὁ Γεράρδος ὑπήκουσεν.

— Φαντάσου, εἶπεν ὁ ἀββᾶς ὅτι ἐνῷ ἔκοπτα τὸ κοτόπουλο καὶ σ' ἐπερίμενα, ἔλαβα μίαν ἐπιστολήν, διὰ τῆς ὁποίας μὲ προσεκάλουν νὰ μεταβῶ κάπου. Ἦλθα λοιπὸν νὰ σὲ εἰδοποιήσω διὰ νὰ μὴ ἀνησυχήσῃς.

— Περίεργον ! τὸ ἴδιον ἤθελα νὰ σοῦ μηνύσω κ' ἐγώ.

— Διατί ; ἠρώτησεν ὁ Ἰασπῖνος.

— Διότι καὶ ἐγὼ ἐπίσης ἔλαβα ὄχι ἐπιστολήν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ προσκλητήριον.

— Προσκλητήριον ; ἐκ μέρους τίνος ; ἀνέκραξεν ὁ ἀββᾶς.

— Ἐκ μέρους τῆς κυρίας Μαιντενών.

— Διὰ ποῦ ;

— Διὰ τὸν Ἅγιον Γισλανόν.

— Εἶσαι καὶ σὺ λοιπόν ! . . ὤ, τόσον τὸ καλλίτερον ! Τότε ἄκουσε τὴν συμβουλήν μου ἂς μὴ χάνωμεν οὔτε στιγμήν· ἂς ἀποχωρισθῶμεν ἀπὸ τὴν συνοδίαν αὐτὴν τῶν ἀδιακρίτων καὶ ἂς μεταβῶμεν εἰς τὴν συνέντευξιν.

— Ἀλλὰ ὅλοι αὐτοὶ οἱ ἀδιάκριτοι, ὅπως τοὺς λέγεις, ἔλαβον ἕκαστος ἐπίσης ἓν προσκλητήριον ὡς ἡμεῖς, καὶ μεταβαίνουν ἐπίσης εἰς τὴν συνέντευξιν.

— Ἄ ! ἀπήντησεν ὁ ἀββᾶς ψυχρανθεὶς ὀπωσοῦν· πῶς λοιπόν ! ἡ κυρία Μαιντενὼν προσκαλεῖ ὅλον τὸν κόσμον ;

— Ὀγδοήκοντα ἀξιωματικούς ;

— Τίποτε δὲν ἐννοῶ· ἀλλ' ἂς ὑπάγωμεν μόλα ταῦτα.

— Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ.

Ἡ ἔφιππος συνοδία διήνυσε ταχέως τὸ διάστημα τῆς μιᾶς καὶ ἡμισείας λεύγης. Διέκρινον ἐν τῷ μέσῳ τῶν περὶ τὸν Ἅγιον Γισλανὸν δασῶν τὴν λάμψιν τῶν πυρσῶν, οὓς ἔφερον θεράποντες ὅπως φωτίζωσι τοὺς ἀφικνουμένους ἐκ τῶν προσκεκλημένων. Αἱ ἐρυθρωπαὶ λάμψεις, αἱ ἀνταναχλώμεναι εἰς τὸ ὕδωρ τῶν τελμάτων, ἡ ὑπὸ τὰ δένδρα σύναξις ἐκείνη καὶ ὁ ζοφερὸς ὄγκος τοῦ κτιρίου, ἀπετέλουν ἐν συνόλῳ θέαμα, ὅπερ ἐνεποίησεν αἴσθησιν μεγάλην εἰς τοὺς πρώτους διακρίνοντας αὐτό. Ἐφαίνοντο ἐπίσης περιπολοῦντα ἐν τῷ σκότει ἀποσπάσματα ἱππικοῦ, εἰς τὰς παρακειμένας ὁδούς, ἐπιτηροῦντα τὰς γραμμὰς καὶ φρουροῦντα ἐνταυτῷ, ὅπως μὴ πάθωσιν ἀπευκταῖόν τι οἱ προσκεκλημένοι τῆς κυρίας Μαιντενών.

Πάντα ταῦτα ὁμοῦ μὲ τὰς αἰφνηδίους εἰς τὸν ὁρίζοντα ἀναλαμπάς, μὲ τὸν ἦχον τῶν παταγωδῶς ἐκρηγνυμένων βομβῶν καὶ μέ τινα συγκεχυμένον ψίθυρον τοῦ ἀνέμου, τοῦ πυρός, τῶν ὑδάτων, παρεκίνησαν τὸν σημαιοφόρον, τὸν βαδίζοντα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Γεράρδου καὶ τοῦ Ἰασπίνου νὰ εἴπῃ :

— Μήπως ἡ κυρία Μαιντενὼν προσεκάλεσεν ἐπίσης καὶ τὰ τέσσαρα στοιχεῖα;

— Θὰ ἦτο μεγάλη τιμὴ δι' αὐτά, ἀπήντησεν ὁ Ἰασπῖνος μετὰ πεποιθήσεως.

Μετὰ τὴν ἀπάντησιν ταύτην ἀφίππευσαν. Ὁ Γεράρδος εἶχεν ἐκκινήσει ἐκ τῶν τελευταίων καὶ φθάσει ἐκ τῶν πρώτων. Εἰς τὴν εἴσοδον τῆς μονῆς εὗρε τινας τῶν ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς κυρίας Μαιντενὼν Αὐλικῶν, πρὸς οὓς ἐπέδειξε τὸ προσκλητήριόν του καὶ ἀνῆλθε τὴν κλίμακα μετὰ τῶν ἄλλων. Πλησίον του ἔβαινε γοργῶς ὁ Ἰασπῖνος.

Εἰς τὴν κορυφὴν τῆς κλίμακος ἐπὶ δαπέδου ἀνθοστολίστου — διότι, μολονότι εἶνε τὰ ἄνθη σπάνια κατὰ τὸν χειμῶνα, εἶνε γνωστὸν ὅτι εἰς τὰ ἀνθοκομεῖα τῆς Φλανδρίας δὲν λείπουν ποτὲ — ἐφαίνετο ἡ μαρκησία, ἐνδεδυμένη μετὰ τῆς συνήθους ἁπλότητος, ἀλλ' ἡ καλλονὴ ἀπήστραπτεν ὑπὸ τὴν λάμψιν τῶν πυρσῶν, ὡς νὰ μὴ εἶχεν ἤδη ὑπερβῆ τὸ ὅριον τῆς ἡλικίας, καθ' ἣν αἱ γυναῖκες παύουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶνε ὡραῖαι.

Εὐθὺς ὡς διέκρινε τοὺς πρώτους εὐπατρίδας, οὓς ὁ θεράπων της ἀνήγγειλε, προέβη ἓν βῆμα πρὸς ὑπάντησίν των καὶ διὰ φωνῆς καταθελγούσης πάντων τὴν καρδίαν, διότι ἦτο ἀκατανόητος ὅτε τὸ ἤθελε,

— Κύριοι, εἶπεν, ἐζήτησα παρὰ τοῦ βασιλέως τὴν ἄδειαν νὰ πανηγυρίσω τὸν πρῶτόν σας θρίαμβον. Ἐπεθύμουν νὰ εὑρίσκωμαι εἰς τὸ Λοῦβρον ἢ εἰς τὰς Βερσαλλίας διὰ νὰ σᾶς περιποιηθῶ ἀναλόγως πρὸς τὴν ἀξίαν σας· ἀλλ' ἐδῶ, ἐν Ἁγίῳ Γισλανῷ, φιλοξενοῦμαι καὶ ἐγὼ ἐντὸς αὐτοῦ τοῦ μοναστηρίου. Λάβετε ὑπ' ὄψιν τὴν πρόθεσίν μου μόνον καὶ συγχωρήσατε τὴν μετριότητα τῆς ὑποδοχῆς, δεχθῆτε δὲ ἐδῶ τὴν φιλοξενίαν μου· θὰ μοῦ τὴν ἀνταποδώσετε, ἐλπίζω, εἰς τὸ φρούριον τοῦ Μόνς.

Μετὰ ψιθύρου χαρᾶς εὐσεβάστου ἐγένοντο δεκτοὶ οἱ λόγοι οὗτοι· ἡ γυνὴ ἐκείνη, ἡ τόσον ὡραία, ἧς τὸ πνεῦμα ὑπερέβαινε καὶ αὐτὴν τὴν καλλονήν της, θὰ ἐτιθάσσευε καὶ ἀγρίους κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν. Φαντασθήτω ἕκαστος ὁποῖον ἀποτέλεσμα εἶχον οἱ λόγοι της εἰς ἀκροατήριον συνιστάμενον ἐκ Γάλλων.

Ὁ Γεράρδος ὠθούμενος ὑπὸ αἰσθήματος ἀνεξηγήτου δι' αὐτὸν τὸν ἴδιον καὶ ὑπὸ ἑτέρου αἰσθήματος προσφιλεστάτου τῇ ψυχῇ του, τοῦ αἰσθήματος τῆς εὐγνωμοσύνης, προὐχώρησε καὶ προσέκλινεν ἐνώπιον τῆς μαρκησίας μετὰ συγκινήσεως, ἥτις μετεδόθη καὶ εἰς αὐτήν, ἅμα ὡς τὸν ἀνεγνώρισεν.

— Κυρία, εἶπε τρέμων, ἂν ἤμην καὶ ἐγὼ ἁπλῶς εἷς ἐξ αὐτῶν τῶν κυρίων, προσκεκλημένος σας, ξενιζόμενος εἰς τὴν οἰκίαν σας, θὰ σᾶς ἱκέτευον μόνον νὰ μοῦ χορηγήσετε τὴν τιμὴν ν' ἀσπασθῶ τὴν χεῖρά σας· ἀλλ' ἐπράξατε πάρα πολλὰ ὑπὲρ ἐμοῦ καὶ πρέπει νὰ γονυπετήσω ἐνώπιον ὑμῶν, διότι οὕτω πρέπει τις νὰ εὐχαριστῇ τὸν προστάτην του ἄγγελον· δὲν τολμᾷ νὰ θίξῃ τὸ ἱμάτιόν του διὰ τῶν χειλέων του, δὲν ἔχει τὸ θάρρος νὰ τὸν ἐγγίξῃ διὰ τῆς ἄκρας τῶν δακτύλων του.

Τὰ ὄμματα τῆς μαρκησίας ἐγένοντο τόσῳ λαμπρὰ καὶ τόσῳ περιπαθῆ, ὥστε ἂν ἦτο παρὼν ὁ βασιλεὺς θ' ἀνεύρισκε δυσαρέστως εἰς αὐτὰ ἔκφρασιν ὑπερβολικωτέραν τοῦ δέοντος.

Οὐδὲν ἀπήντησε, διότι ἠσθάνετο τὴν καρδίαν της ἐξωγκουμένην· ἀφῆκε τὸν ὡραῖον ἐκεῖνον εὐπατρίδην νὰ κλίνῃ τὸ γόνυ ἔμπροσθέν της. Ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ἀφῃρημένη βλέπουσα αὐτόν· εἶτα αἴφνης ἔτεινεν αὐτῷ τὴν φρικιῶσαν καὶ ὑπότρεμον χεῖρά της.

— Λάβετε τὴν χεῖρά μου, κύριε, ἀπήντησε, δύνασθε νὰ τὸ πράξετε, οἱ ἄγγελοι φεῦ ! δὲν εὑρίσκονται ἐπὶ τῆς γῆς.

Καὶ ὡς νὰ ἐφοβήθη μήπως ὡμίλησε περισσότερον τοῦ πρέποντος, ἀπέσυρεν ἐν τῷ ἅμα τὴν χεῖρά της, ἣν προσέφερε πρὸς ἄλλους ἀξιωματικούς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅμως ὅτι δὲν ἐκύτταζεν αὐτούς. Ἐκύτταζε τὸν Ἰασπῖνον, ὅστις εἶχεν ἀποσυρθῆ εἰς μίαν γωνίαν, ὅπως ἀποκρύψῃ τὰ δάκρυά του.

Μετ' ὀλίγον ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ ἀμφοτέρας τὰς χεῖράς της εἰς τὸ καταγοητευμένον ἐκεῖνο πλῆθος. Τὴν συγκίνησίν της διεδέχθη ζωηρότης καὶ εὐθυμία ἀκατανίκητος. Οὐδέποτε τόση λεπτὴ εὐφυΐα, τόσον ἁβρὰ φιλοφρονήματα, τόσῳ χαρίεντα καὶ εὐγενῆ σκώμματα εἶχον ἀντηχήσει ὑπὸ τοὺς θόλους ἐκείνους. Εἰς ἕκαστον τῶν προσκεκλημένων ἀπηύθυνε ἕνα κατάλληλον λόγον ἢ ἓν μειδίαμα· τινὲς δ' εὐτυχέστεροι ἔσχον ἀμφότερα.

Ἡ μαρκησία παρεκάλεσε τὸν Ρυβαντέλ, πρὸς ὃν ἐποίησε παντοίας περιποιήσεις, νὰ διηγηθῇ αὐτῇ τὰ κατὰ τὴν παρὰ τὸν ἀνεμόμυλον συμπλοκήν, κατὰ τὴν διάρκειαν δὲ τῆς διηγήσεως κατώρθωσε νὰ καταστείλῃ τὴν συγκίνησίν της ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ μὴ στρέφῃ τὸ βλέμμα πρὸς τὴν γωνίαν τοῦ ἐντευκτηρίου, ὅπου ὁ Γεράρδος εἶχε μετριοφρόνως ἀποσυρθῆ μετὰ τοῦ Ἰασπίνου. Ἐν τούτοις ἡ γωνία ἐκείνη προσείλκυε τὴν προσοχήν της ὡς μαγνήτης. Ἂν καὶ ἠνάγκαζε τοὺς σωματικοὺς ὀφθαλμούς της νὰ μὴ βλέπωσιν ἐκεῖ, ἐν τούτοις ἔβλεπεν, ᾐσθάνετο τὰ βλέμματα τοῦ Ἰασπίνου, ᾐσθάνετο ἐπίσης καὶ τὰ βλέμματα τοῦ Γεράρδου, καὶ ἐφοβεῖτο, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἐφοβεῖτο μήπως ἐκεῖνος δὲν τὴν παρετήρει.

Ὁ Μανσὼ ἐνεφανίσθη εἰς τὴν θύραν τοῦ ἐντευκτηρίου φέρων τὴν ἐπίσημον στολὴν τῆς ἐθιμοτυπίας, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ προσωπικοῦ τῆς ὑπηρεσίας τῆς ἑστιάσεως.

— Ἡ τράπεζα εἶνε ἑτοίμη, κυρία, ἀνήγγειλε γεγωνυίᾳ τῇ φωνῇ.

— Ἀκολουθήσατέ με, κύριοι, σᾶς παρακαλῶ, εἶπεν ἡ μαρκησία. Σᾶς προεῖπα ὅτι ἐδῶ δὲν εὑρίσκομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου, καλὸν εἶνε ὅμως νὰ εἰξεύρετε καὶ ὑμεῖς ποῦ εὑρίσκεσθε. Εἶσθε εἰς τὴν κατοικίαν τῶν Αὐγουστινιανῶν μοναχῶν τῆς Βαλενσιέννης, αὐταὶ ἐζήτησαν τὴν χάριν νὰ σᾶς φιλοξενήσωσιν εἰς τὴν κατοικίαν των.

Καὶ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀτιστῇ ὅτε ἔλεγε ταῦτα εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ στραφῇ πρὸς τὴν ἀπηγορευμένην γωνίαν.

Εἶδε τὸν Γεράρδον ὠχριῶντα καὶ σφίγγοντα τὴν χεῖρα τοῦ Ἰασπίνου, εὐχαριστοῦντα δὲ μακρόθεν διὰ βλέμματος εὐγλώττου τὴν ἀξιολάτρευτον αὐτοῦ προστάτιδα.

— Ἀντημείφθην! εἶπε καθ' ἑαυτὴν ἡ μαρκησία.

Καὶ λαβοῦσα ἐκ τῆς χειρὸς τὸν Ρυβαντὲλ ὡδήγησε πᾶσαν τὴν ὁμήγυριν πρὸς τὸ ἑστιατόριον.

ΛΔ'

ΤΟ ΕΣΤΙΑΤΟΡΙΟΝ ΤΗΣ ΜΟΝΗΣ

Τὸ ἑστιατόριον ἀπετέλει θέαμα λαμπρόν. Ἦτο εὐρύχωρος αἴθουσα, ἧς τὴν ὀροφὴν ὑπεβάσταζον κίονες ἀφίνοντες δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν εὐρεῖαν δίοδον, ἐκοσμεῖτο δὲ διὰ μεγάλων ἀψίδων καὶ θαυμασίων ὑελωμάτων, ὧν ἡ καθαριότης διετηρεῖτο ἀπαράμιλλος, χάρις εἰς τὴν ἐξιδιασμένην φλαμανδικὴν ἐπιμέλειαν.

Αἱ μοναχαὶ εἶχον μεταβάλλει εἰς ἑστιατόριον τῆς κοινότητός των παλαιὸν παρεκκλήσιον, ὅπερ μετέφερον εἰς μέρος καταλληλότερον. Τὸν χειμῶνα ἦτο παγερώτατον, ἀλλ' ἐπίτηδες τὸ εἶχον ἐκλέξει διὰ τοῦτο αἱ αὐστηρὰς ἀσκητικὰς ἕξεις ἔχουσαι μοναχαί, αἱ πρώην κάτοχοι τῆς μονῆς ἐκείνης. Αἱ μετοικήσασαι αὐτόθι Αὐγουστινιαναὶ ἐπάγωνον, πρὸ τριῶν ἤδη ἡμερῶν, ἡ δὲ κυρία Μαιντενών, ἔτι ὀλιγώτερον αὐτῶν συνειθισμένη εἰς τὴν κακουχίαν, ἐφρόντισε νὰ διατάξῃ ὅπως τοποθετηθῶσιν εἰς τὰς δύο ἐσχατιὰς τῆς ἀπεράντου αἰθούσης ὑπερμεγέθη πύραυνα, κατὰ τὰ ἰσπανικὰ ἔθιμα, τὰ ἐπικρατοῦντα ὁπωσοῦν καὶ ἐν Φλάνδρῃ. Ἄλλως τε ἡ μαρκησία ἤλπιζεν ὅτι ἡ θερμοκρασία τοῦ ἑστιατορίου θὰ ἐβελτιοῦτο καὶ ἐκ τῶν παμπληθῶν φώτων καὶ ἐκ τῆς ζωηρᾶς φαιδρότητος τῶν συνδαιτυμόνων.

Πέντε τράπεζαι, ἀποτελοῦσαι μῆκος ἑβδομήκοντα ποδῶν, ἦσαν πεφορτωμέναι ὑπὸ παντοίων ἐδεσμάτων, ἰχθύων παχυτάτων ἐκ τοῦ ἰχθυοτροφείου, δορκάδων, ἑνὸς ἀγριοχοίρου, φονευθέντος παρὰ τῶν βασιλικῶν στρατευμάτων τῶν ἀποκοπτόντων τὰ δένδρα τοῦ δάσους πέριξ τοῦ στρατηγείου τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος· σωροὶ καρπῶν, θαυμασίως διατηρηθέντων ἐν ὥρᾳ χειμῶνος, ἠγείροντο παρὰ τὰς πυραμίδας τῶν γλυκισμάτων, ἐντέχνως παρασκευασθέντων παρὰ τῶν μαγειρισσῶν τῆς μονῆς. Γαλακτερὰ διάφορα καὶ σακχαρόπηκτοι καρποὶ εὑρίσκοντο ἐκτεθειμένα παραπλεύρως ἐπὶ τῆς ὁμηρικῆς ἐκείνης τραπέζης, μὲ τοὺς πλακοῦντας ἐκ κρέατος λαγῳοῦ καὶ χοιρομήρια.

Ἔμπροσθεν ἑκάστου δαιτυμόνος μέγα ποτήριον κρυστάλλινον ἤστραπτε καὶ φιάλαι, εὐθαρσῶς ἀντιμετωπίζουσαι τὴν δίψαν. Διότι κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν αἱ γυναῖκες εἶχον τὸ θάρρος νὰ μὴ ἐπιτρέπωσιν εἰς τοὺς ἄνδρας νὰ καπνίζωσιν, ἀλλ' εἶχον ἐνταυτῷ καὶ τὴν ἀδυναμίαν νὰ τοὺς ἀφίνωσι νὰ πίνωσιν.

Ἡ λαμπρὰ διάταξις καὶ ὁ πλοῦτος τοῦ συμποσίου ἐξήγειρεν ἀμέσως τὸν γενικὸν θαυμασμόν· ἀλλ' ὁ Γεράρδος δὲν ἐπρόσεχεν εἰς τὴν τράπεζαν.

Ἑκατέρωθεν αὐτῆς, εἰς τὰς διόδους τὰς σχηματιζομένας ὑπὸ τῶν κιόνων, ἦσαν παρατεταγμέναι ἐν μακραῖς σειραῖς αἱ μοναχαὶ καὶ αἱ δόκιμοι.

Αἱ πρῶται ἔφερον μέλαινα περιβολὴν μετὰ τοῦ λευκοῦ ἐπωμίου καὶ τοῦ πέπλου καὶ τῆς περιφήμου δερματίνης ζώνης, ἣν ἡ Θεοτόκος, ἀνερχομένη εἰς οὐρανούς, ἀφῆκε, κατὰ τὴν παράδοσιν, νὰ πέσῃ εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἁγίου Θωμᾶ, καὶ ἣν ἡ ἁγία προστάτις τῶν Αὐγουστινιανῶν ἐκληροδότησεν ὡς ἔμβλημα εἰς τὸ μοναστικὸν αὐτὸ τάγμα.

Αἱ δὲ δόκιμοι διεκρίνοντο εὐχερῶς ἐκ τῆς ἐνδυμασίας αὐτῶν, τῆς κατὰ τὸ ἥμισυ κοσμικῆς καὶ κατὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ μοναστικῆς· ἔφερον καὶ αὐταὶ μέλανα χιτῶνα καὶ ἐπώμιον λευκόν, ἀλλ' ἄνευ ζώνης, καὶ μὲ τὴν κόμην ἀπερίττως ἐρριμμένην πρὸς τὰ ὄπισθεν.

Ἐπ' αὐτῶν προσηλώθη τὸ βλέμμα καὶ ὁ νοῦς τοῦ Γεράρδου, εὐθὺς ὡς οὗτος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἀνεζήτησε τὸ μᾶλλον ὠχρὸν πρόσωπον, τοὺς μᾶλλον γλυκεῖς ὀφθαλμούς, τὸ μᾶλλον τρέμων σῶμα, καὶ ἐπειδὴ τὸ πρόσωπον ἐκεῖνο ἐπεθύμει νὰ παρατηρηθῇ καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ ἐκεῖνοι ἤλπιζον καὶ ἐπόθουν ἀπλήστως νὰ συναντήσωσι τοὺς ἰδικούς του, ὁ Γεράρδος δὲν ἐβράδυνε ν' ἀνακαλύψῃ ἀμέσως τὴν Ἀντωνιέτταν μεταξὺ τῶν μοναχῶν, αἵτινες αἰδημόνως ἔκυπτον τὴν κεφαλήν, εὑρισκόμεναι ἐνώπιον τόσων ἀξιωματικῶν.

Ἡ θέα ἐκείνη τόσῳ τὸν ἐγοήτευσε καὶ τὸν συνεκίνησεν, ὥστε ἐλησμόνησε νὰ προχωρήσῃ ὡς οἱ ἄλλοι. Ὁ σημαιοφόρος τὸν ἔσυρεν ἠρέμα λέγων πρὸς αὐτόν:

— Τί ἔπαθες, ὑπολοχαγέ; ἀπελιθώθης;

Ὁ Γεράρδος ἐποίησε κίνημα ἀπότομον καὶ προὐχώρησεν ἐν τάχει πρὸς τὴν τράπεζαν.

Ὁ δὲ Ἰασπῖνος, ὑπεκλίθη ἐνώπιον τῆς κυρίας Μαιντενών, ἥτις ἔτεινεν αὐτῷ τὴν χεῖρα μετὰ χαριεστάτου μειδιάματος καὶ στρεφομένη εἶπεν ἀπερισκέπτως:

— Νανών, νὰ ὑπηρετήσῃς τὸν κύριον ἀββᾶν Ἰασπῖνον· θὰ καθήσῃ εἰς τὴν ἰδικήν μου τράπεζαν.

Ἡ Νανὼν ἐφρικίασεν, ὁ δὲ Ἰασπῖνος ἐταπείνωσεν αἰδημόνως τοὺς ὀφθαλμοὺς διὰ νὰ ν'ἀποδώσῃ εἰς τὴν γεροντοκόρην τὸν βεβιασμένον χαιρετισμόν. Ἐκαθέσθησαν τέλος εἰς τὴν τράπεζαν, ἡ δὲ κυρία Μαιντενὼν ὑπέδειξε μετὰ θαυμαστῆς εὐστοχίας τοὺς μέλλοντας νὰ καθέξωσι τὴν κυρίαν θέσιν ἐν ἑκάστῃ τραπέζῃ. Αὐτὴ ἐκάθησεν εἰς τὴν πρώτην τράπεζαν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἑστιατορίου.

Αἱ μοναχαὶ καὶ αἱ δόκιμοι ἐτοποθετήθησαν τότε ὄπισθεν τῶν δαιτυμόνων, ὑπηρέτουν αὐτούς, ἐωνοχόουν μὲ τὰς λευκὰς αὐτῶν χεῖρας, ἐξ ὧν τινες ἔτρεμον ὁπωσοῦν ψαύουσαι ἀκουσίως τὴν ἐρυθρὰν καὶ χρυσοκέντητον στολὴν τῶν ἀξιωματικῶν, οὓς διεκόνουν.

Ὁ Γεράρδος ἔβλεπεν ἀντικρύ του τὴν κυρίαν Μαιντενών, ἔχουσαν ἐκ δεξιῶν τὸν κύριον Ρυβαντὲλ καὶ ἐξ ἀριστερῶν τὸν κύριον Βιλλεμύρ. Τὴν μαρκησίαν ὑπηρέτει ἡ Νανὼν καὶ γραῖά τις μοναχή. Ὁ σημαιοφόρος, ἀτίθασσος ὡς πρὸς τὰ φιλικὰ αὐτοῦ αἰσθήματα, ἐκάθησε πλησίον τοῦ Γεράρδου. Ὁ νεανίσκος αὐτὸς παρετήρει ἀπλήστως ὅλας τὰς μοναχάς, τὴν κυρίαν Μαιντενών, καὶ ἀκόμη τὴν Νανών. Ἐν ἡλικίᾳ δεκαεξ ἐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ εἶνε συνήθως ἐπιεικεῖς.

Ὁ Γεράρδος δὲν ἐτόλμα νὰ στραφῇ ὅπως ἀναζητήσῃ ἐκείνην ἣν ἐλάτρευεν. Ἴσως εὑρίσκετο ὄπισθέν του· ἴσως ἦτο ὁ βραχίων τῆς Ἀντωνιέττας, ὅστις ἔψαυεν ἐλαφρῶς μὲ τὴν μελανὴν χειρίδα του, ὁτὲ μὲν τὸν ὦμόν του, ὁτὲ δὲ τὴν κόμην του. Ὁ βραχίων αὐτὸς ἐφαίνετο ἀνήκων εἰς νεάνιδα μὴ ἔχουσαν ἡλικίαν ἀνωτέραν τῶν δεκαοκτὼ ἐτῶν· ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ καὶ μόνου δὲν ἠδύνατό τις νὰ συμπεράνῃ ἂν ἡ νέα ἦτο μοναχὴ ἢ δόκιμος.

Ὁ σημαιοφόρος ὅμως ἐστράφη παρατηρῶν ἰταμῶς· φαίνεται δὲ ὅτι τόσον ηὐχαριστήθη ἐξ ἐκείνου τὸ ὁποῖον εἶδεν, ὥστε ἐστράφη κατόπιν, ἐπανειλημμένως. Ὁ Γεράρδος ἐβασανίζετο, μὴ δυνάμενος νὰ τὸν μιμηθῇ· ἐφοβεῖτο τὸ βλέμμα τῆς κυρίας Μαιντενὼν καὶ ἠρκεῖτο νὰ θαυμάζῃ τὴν ἁβροφυᾶ χεῖρα, μὲ τοὺς ροδινοὺς ὄνυχας, ἥτις ἑκάστοτε ἐξετείνετο ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ ἐπλήρου φρικιῶσα τὸ ποτήριόν του.

Ἡ μαρκησία, βλέπουσα τὴν βάσανον ταύτην τοῦ νέου, ἐψιθύρισε κρυφίως κάτι πρὸς τὴν Νανών, ἥτις, ἀφοῦ ἔρριψεν ἓν βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Γεράρδου, ἀπεμακρύνθη τῆς κυρίας της περιελθοῦσα τὴν τράπεζαν.

Ὁ Γεράρδος ἤκουσεν ὄπισθέν του τὸ βῆμα τῆς Νανών, ἤκουσε δὲ καὶ τὴν φωνήν της λέγουσαν:

— Ἡ κυρία ἐπιθυμεῖ, δεσποινίς, νὰ ὑπάγετε πλησίον της.

Ταὐτοχρόνως δὲ ἡ λευκὴ χεὶρ ἐξηφανίσθη καὶ ἡ ρικνὴ χεὶρ τῆς Νανὼν ἐξηκολούθησε τὴν ὑπηρεσίαν.

— Πολὺ κακότυχοι εἴμεθα! εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ σημαιοφόρος πρὸς τὸν Γεράρδον· εἴχομεν ἕνα ἄγγελον διὰ νὰ μᾶς ὑπηρετῇ καὶ μᾶς τὸν ἀφῄρεσαν. Ἰδού!.. κύτταξέ τον ἀντικρύ μας!

Ὁ Γεράρδος ἐκύτταξε τῷ ὄντι καὶ εἶδε τὴν Ἀντωνιέτταν πλησίον τῆς κυρίας Μαιντενών, ἡ καλλονὴ αὐτῆς καὶ ἡ ἀγαλλίασις ἐφάνησαν ἀντανακλώμεναι ὡς ἐντὸς κατόπτρου ἐπὶ τῆς μορφῆς τοῦ Λαβερνῆ, ἡ δὲ μαρκησία δι' ἑνὸς λαθραίου βλέμματος ἠδυνήθη νὰ ἴδῃ τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ παρήγαγε τὸ σχέδιόν της. Ὁ κόμης ἐλησμόνησε τὴν τράπεζαν· ἐλησμόνησε πάντα τὰ ἐπίγεια, ἡ ψυχή του ἵπτατο πρὸς ὑπάντησιν τῆς ψυχῆς τῆς Ἀντωνιέττας, ἧς ἡ ὑπηρεσία ἀφ' ἑτέρου ὑπῆρξε πλημμελεστάτη. Ἐρείδουσα τὴν μίαν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἕδρας τῆς μαρκησίας, περιέφερε ρεμβῶς διὰ τῆς ἄλλης χειρὸς τὴν φιάλην, χωρὶς νὰ μεριμνᾷ ὅπως πληροῖ τὸ ποτήριον τοῦ κ. Ρυβαντέλ. Οὗτος δέ, ὅστις δὲν ἦτο ἐρωτόληπτος, ἐθαύμαζε μὲν πολὺ τὴν ὡραίαν νεάνιδα, ἣν ἡ κυρία Μαιντενὼν ἔταξεν ὅπως διακονῇ αὐτόν, ἀλλ' ὡς καλὸς δαιτυμών, ἐλυπήθη πλειστάκις διὰ τὴν ἀπουσίαν τῆς Νανών.

Ὁ μυστηριώδης αὐτὸς διάλογος τῶν δύο ἐραστῶν, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ θορύβου καὶ τοῦ πλήθους, τὰ ἀκούραστα αὐτῶν βλέμματα, ἡ περιπαθὴς εὐγλωττία τῶν ἀφώνων χειλέων των, ἡ ὠχρότης καὶ τὸ ἐρύθημα, ἅτινα ἐναλλὰξ ἀνήρχοντο ἐπὶ τῶν παρειῶν των, ὅλη αὐτὴ ἡ τακτικὴ τοῦ ἔρωτος ἐν ἑνὶ λόγῳ ἐγένετο ἐπὶ τέλους καταληπτὴ εἴς τε τὸν σημαιοφόρον καὶ τὸν Ἰασπῖνον. Καὶ ὁ μὲν Ἰασπῖνος ἔκρυψε τὴν συγκίνησίν του διπλασιάζων τὴν ὄρεξίν του, ἕνεκα τῆς ὁποίας ἀπησχόλει ἀδιακόπως ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας τῆς δεσποινίδος Βαλβιέν. Ὁ δὲ σημαιοφόρος, ἀφοῦ παρετήρησεν ἐπισταμένως καὶ ἐβεβαιώθη ὅτι ἡ ἀγγελόμορφος νεᾶνις διετέλει εἰς ἀνταπόκρισιν μετὰ τοῦ γείτονός του Γεράρδου, ἐμιμήθη τὸν Ἰασπῖνον καὶ δὲν ἠνώχλησε πλέον τὸν Γεράρδον, εἰμὴ διὰ μονοσυλλάβων, ἅτινα δὲν ἀπῄτουν ἀπάντησιν. Ἐν τοσούτῳ ὁ κύριος Ρυβαντὲλ πολὺ θὰ ὑπέφερεν ἐκ τῆς δίψης, ἂν δὲν προσήρχετο εἰς συνδρομὴν αὐτοῦ ἡ κυρία Μαιντενών, νεύουσα πρὸς τὸν Μανσώ.

Ἐν τῇ ἀφώνῳ ταύτῃ συνδιαλέξει των ὁ Γεράρδος καὶ ἡ Ἀντωνιέττα ἀνεκοίνωσαν πρὸς ἀλλήλους πᾶν ὅ,τι εἶχον ὑποφέρει, πόσον ἠγάπων καὶ ἐλάτρευον ἀλλήλους καὶ κατά τινος φοβεροῦ ἐχθροῦ ἔπρεπε ν' ἀγωνισθῶσιν.

Ἡ κυρία Μαιντενών, ἥτις ἦτο τὸ σημεῖον τῆς διαθλάσεως ὅλων ἐκείνων τῶν πυρωδῶν βλεμμάτων, ἦτο δι' αὐτοὺς ἡ προσωποποίησις τῆς ἐλπίδος.

Μετ' ὀλίγον, ἡ ἐπήρεια τῶν γενναίων οἴνων τῆς Καμπάνης καὶ τῆς Βουργουνδίας μετέβαλον τὸν ψίθυρον τῶν συνδαιτυμόνων εἰς θορυβώδη θαυμασμόν. Ἡ μαρκησία ἠγέρθη καὶ μετ' αὐτῆς ἠγέρθησαν πάντες, ὅτε δὲ ὑψοῦσα τὸ ποτήριον προέπιεν ὑπὲρ τῆς ὑγείας τοῦ βασιλέως καὶ τῆς κατατροπώσεως τῶν ἐχθρῶν του, θορυβώδη ἐξερράγησαν ἐν τῷ ἑστιατορίῳ τὰ χειροκροτήματα καὶ ἡ κραυγή: Ζήτω ὁ βασιλεύς! ἡ κλονίσασα τοὺς θόλους.

Αἱ μοναχαί, ἀφοῦ ἐξετέλεσαν τὴν ὑπηρεσίαν των, συνετάχθησαν μετριοφρόνως παρὰ τὴν ἡγουμένην αὐτῶν. Μετ' ὀλίγον δὲ τοὺς διαφόρους αὐτῶν ὁμίλους περιεκύκλωσαν οἱ ἀξιωματικοί, εὐχαριστοῦντες καὶ συγχαιρόμενοι αὐτὰς μετὰ τῆς σπανίας ἐκείνης ἁβρότητος, ἣν τότε εὐχερῶς τις συνήντα εἰς πάντα τὰ στρατόπεδα καὶ ἣν σήμερον μόλις δύναται νὰ ἀνεύρῃ εἰς τὰς αἰθούσας.

Ἕπεται συνέχεια.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Τοῦ χρεωστεῖ εὐγνωμοσύνην, ἐψιθύρισεν ὁ Ροβέρτος θλιβερῶς, καὶ δι' αὐτὸν θὰ πολέσω τὴν Ἀλίκην, διότι θὰ τὸν ὑπανδρευθῇ. Τί ἀνάγκη ν' ἀρνηθῇ νὰ ὑπακούσῃ εἰς τὸν πατέρα της; Ἡ ἀπουσία μου τὴν λύει ἀπὸ τὸν ὅρκον, τὸν ὁποῖον μοῦ ἔδωκε. Τώρα πλέον δὲν πιστεύει ὅτι μ' ἐκακολόγησαν, μὲ περιφρονεῖ.

Ἔθηκε τὴν κεφαλὴν μεταξὺ τῶν χειρῶν του καὶ ἔκλαυσεν.

— Πρέπει νὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ ἢ ν' ἀποθάνω, εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ἂν δὲν εὕρω τρόπον νὰ φύγω, θὰ βάλω φωτιὰ εἰς τὸ κατηραμένον αὐτὸ σπίτι.

Καὶ ἦτο εἰς τὴν διάθεσίν του ν' ἀνάψῃ πυρκαϊὰν ρίπτων τοὺς ἀνημμένους ἄνθρακας ἐπὶ τῶν ξύλων.

Ἀλλὰ καὶ τὸ σχέδιον τοῦτο δὲν ἤθελεν ἀποβῇ πρὸς ὄφελος τοῦ κυρίου δὲ Καρνοέλ. Οἱ φύλακες κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἠγρύπνουν· πυρκαϊὰ δὲ ἄνευ κρότου ἢ καπνοῦ εἶνε ἀδύνατος· ἤθελον λοιπὸν σπεύσει εἰς κατάσβεσίν της, προτοῦ τὸ πῦρ ἀνοίξῃ ἔξοδον εἰς τὸν αἰχμάλωτον.

Ὁ Ροβέρτος ἀπέρριψε τὴν ἰδέαν ταύτην καὶ ἤρχισε νὰ ἐξετάζῃ μετὰ μεγαλειτέρας προσοχῆς τὴν στοάν, ἐν ᾗ τὸν εἶχον ἐγκλείσει.

Τὰ κηρία διέχυνον ζωηρὸν φῶς, ἀλλὰ ἡ ὀροφὴ ἐσκιάζετο εἰς τὸ σκότος, ἀνεγείρων δὲ τὴν κεφαλήν, εἶδεν ὅτι ἀκτὶς σελήνης ἔλαμπε διὰ τῶν παραθύρων τοποθετημένων ἄνωθεν ὑψηλοτάτης βιβλιοθήκης.

Καὶ ἦσαν τρία, ἀπαράλλακτα δὲ ὡς τῶν ἐργαστηρίων τῶν ζωγράφων. Ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ δὲν ἤλπιζεν ὅτι ἠδύνατο νὰ φθάσῃ ἐκεῖ, ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἂν ἀνήρχετο ἐκεῖ ἐπάνω θὰ ἔβλεπε τοὐλάχιστον ἂν εὕρισκε διέξοδον.

Διὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τις νὰ δραπετεύσῃ πρέπει πρῶτον νὰ γνωρίζῃ ἀκριβῶς ὁποίαν θέσιν κατέχει ἡ φυλακὴ ὁπόθεν θὰ φύγῃ, ὁ δὲ Ροβέρτος ὅτε ἤρχετο εἰς τοῦ κυρίου Βορισώφ, οὐδεμίαν αἰτίαν εἶχε νὰ μελετήσῃ τὰ περίχωρα τῆς κατοικίας αὐτοῦ, ἀφοῦ οὐδόλως ἐγνώριζεν ὅτι ἤθελον τὸν κρατήσει διὰ τῆς βίας.

Ὡδηγήθη διὰ τόσων δωματίων καὶ διαδρόμων ὑπὸ τοῦ ὑποχρεωτικωτάτου κυρίου Βριάρη, χωρὶς κἂν νὰ δώσῃ τὴν ἐλαχίστην προσοχήν.

Τὸ μόνον, ὅπερ ἔμεινεν εἰς τὴν μνήμην του, ἦν ὅτι τὸ πρῶτον δωμάτιον ἔβλεπεν εἰς κῆπον.

Ἐπρόκειτο δὲ νὰ πληροφορηθῇ ἂν αὐτὸς ὁ κῆπος ἐξετείνετο καὶ μέχρι τῆς στοᾶς.

Ὑπὸ τῆς ἰδέας ταύτης ὠθούμενος, ἔλαβε τὸ φῶς καὶ ἤρχισε τὴν κατώπτευσιν.

Παρὰ τὸ ἄκρον τῆς βιβλιοθήκης εὗρε κλίμακα ξυλίνην, κυκλοτερῶς ἀνερχομένην εἰς τὸν ὄροφον.

Ἀνῆλθε δι' αὐτῆς καὶ ἔφθασε πρό τινος ἐξώστου, περιβαλλομένου διὰ κιγκλίδων καὶ κεκοσμημένου δι' ἀρχαίων προτομῶν.

Ἔφθασεν εἰς τὸ παράθυρον καὶ εἶδεν ἐκτός. Ἡ σελήνη ἐφώτιζε καλλίτερον χειμερινοῦ ἡλίου ἐν Παρισίοις.

Ὁ αἰχμάλωτος ἀμέσως ἀνεγνώρισε τὸν κῆπον, ὃν εἶχε καὶ πρότερον ἰδεῖ, κατάφυτον ἐκ μεγάλων δένδρων καὶ περιβαλλόμενον ὑπὸ ὑψηλῶν τοίχων.

Στρῶμα χιόνος ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος εἰς μεγάλην ἔκτασιν. Τὰ βήματα ἀνθρώπου ἤθελον ἀφήσει ἴχνη, καὶ ὅμως οὐδαμοῦ ἐφαίνοντο τοιαῦτα. Ὁ Ροβέρτος συνεπέρανεν, ὅτι οἱ ὑπηρέται τοῦ συνταγματάρχου δὲν ἐφύλαττον ἐκεῖ.

Κατεμέτρησε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, τριάκοντα πόδας τοὐλάχιστον, καὶ εἶδεν ὅτι ἦτο πλειότερον ἢ ὅσον ἔπρεπε διὰ νὰ κατασυντριβῇ τις πηδῶν. Ἄλλως τε ὑπῆρχε καὶ ἕτερον ἐμπόδιον μᾶλλον δυσυπέρβλητον. Ὁ τοῖχος, ὁ ὁποῖος διεχώριζε τὸν κῆπον ἀπὸ ἑτέρου κήπου ἢ αὐλῆς.

Μετὰ προσοχῆς ὅμως θεωρῶν ὁ Καρνοέλ, διέκρινεν ἐπὶ τῆς κορυφῆς πρᾶγμά τι κινούμενον, καὶ δὲν ἐβράδυνε ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν κεφαλὴν καὶ τοὺς ὤμους ἀτόμου διερχομένου διὰ τοῦ θριγγοῦ τοῦ τοίχου.

Τί ἔκαμνεν ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος αὐτός; Διατί ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ τοίχου καὶ πῶς τὸ κατώρθωσεν;

Ἀπέθεσε τὸ φῶς του καλύψας αὐτό, ὥστε ἔβλεπε μὲν τὸν ἄνθρωπον φωτιζόμενον ὑπὸ τῆς σελήνης; δὲν ἐφαίνετο ὅμως αὐτός.

Ἐδύνατο λοιπὸν κάλλιστα νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἐν ἀνέσει καὶ κατωρθώσῃ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν μοναδικήν του ἐμφάνισιν.

— Αὐτὸς ὁ κύριος ἀπάνω εἰς ἕνα τοῖχο καθισμένος θὰ ἦνε βέβαια κατάσκοπος, βαλμένος ἀπὸ τὸν συνταγματάρχην.

Βασανίζων ὅμως τὴν ἰδέαν ταύτην, ἀνεγνώρισεν ὅτι δὲν ἦτο ὀρθή.

— Δὲν βάζει κανεὶς φρουροὺς εἰς θέσεις ὅλως διόλου ἀκαταλλήλους, καὶ ὅταν μάλιστα ἠμπορεῖ νὰ τοὺς βάλῃ καὶ ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὴν θύραν.

Οἱ Πρῶσσοι, οἱ ὁποῖοι εἰξεύρουν νὰ προφυλάττωνται εἰς τὴν ἐκστρατείαν, τοποθετοῦν πάντοτε τοὺς σκοπούς των, τὴν μὲν ἡμέραν ἐπί τινος ὑψώματος καὶ τὴν νύκτα εἰς τὰς κοιλάδας.

Χάρις εἰς τὸ σύστημα τοῦτο βλέπουσι μὲν τοὺς μακρόθεν ἐρχομένους, δὲν φαίνονται ὅμως αὐτοὶ τὴν νύκτα καὶ διακρίνουσι τὴν σκιὰν τοῦ ἐχθροῦ ἐκ τῆς χαμηλῆς θέσεώς των.

Ἐπειδὴ δὲ ἦτο νὺξ καὶ φωτεινὴ μάλιστα, ὁ κύριος Βορισῶφ, συνταγματάρχης, γινώσκων τὰ στρατηγήματα ταῦτα δὲν ἔθηκεν ἐκεῖ βεβαίως τὸν ἄνθρωπον αὐτόν.

Ἄλλως τε δὲν ὑπῆρχε καὶ κλίμαξ προσηρμοσμένη ἐπὶ τοῦ τοίχου, ὥστε ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶχεν ἀνέλθει ἐκ τῆς ἀντιθέτου πλευρᾶς.

Ἀλλὰ πρὸς τίνα σκοπόν; Πολὺ πιθανὸν διὰ νὰ κλέψῃ· ἐφαίνετο ὅμως πολὺ τολμηρός, διότι ἡ νὺξ δὲν ἦτο ἀρκετὰ προχωρημένη καὶ τὸ μέρος τοῦτο καὶ μέχρι τοῦ μεσονυκτίου συχνάζεται πολύ.

Εἶνε ὅμως ἀληθὲς ὅτι ἡ δριμύτης τοῦ ψύχους ἠλάττου τὸν ἀριθμὸν τῶν διαβατῶν. Ὅτε ἡ θερμοκρασία εἶνε δώδεκα βαθμοὺς κάτω τοῦ μηδενικοῦ, οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐξέρχονται τῶν οἰκιῶν των, οἱ ἄργοι μένουσιν εἰς τὰ καπηλεῖα καὶ οἱ κλητῆρες καὶ ἐκεῖνοι καταφεύγουσιν ὑπὸ τὰς θολωτὰς θύρας.

Μόνον οἱ λωποδῦται καὶ οἱ κακοποιοὶ ἐξέρχονται.

Οὐδέποτε ὅμως ἀποτολμῶσί τι κατά τινος οἰκίας φυλαττομένης ὑπὸ πληθύος ὑπηρετῶν, προπάντων δὲ εἰς μόνος οὐδέποτε ἐπιχειρεῖ τοιαύτην δύσκολον καὶ κινδυνώδη ὑπόθεσιν.

Τὸ πολὺ πολὺ νὰ κρυβῇ ἐν τῷ κήπῳ, ὅπως εὑρὼν εὐνοϊκὴν περίστασιν ἁρπάσῃ τι πολύτιμον καὶ φύγῃ.

Αὐτός, τὸν ὁποῖον ὁ Ροβέρτος ἔβλεπεν, ἴσως ἐσταλη ὑπὸ τῶν συντρόφων πρὸς κατώπτευσιν, διότι δὲν ἐφαίνετο ἔχων διάθεσιν νὰ κατέλθῃ διὰ τοῦ τοίχου εἰς τὸν κῆπον.

Οὐδ' ἐκινεῖτο κἂν· ἐφαίνετο ὡς τὰ ἀνδρείκελα ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα κρεμῶσιν ἀπὸ τῶν δένδρων διὰ νὰ μὴ πλησιάζωσι τὰ πτηνά.

Ὁ κλέπτης αὐτὸς δὲν ἐφαίνετο βιαζόμενος.

Ἐκπλαγεὶς ἐξ ὅλων τούτων ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ ἀνεμνήσθη αἴφνης ὅσων τῷ εἶπε πρό τινος ὁ κύριος Βορισῶφ.

Ἔχω ἐχθρούς, εἶχεν εἰπεῖ ὁ Ρῶσσος πράκτωρ, ἐχθροὺς ἱκανωτάτους, δυναμένους νὰ ἐπιχειρήσωσι καὶ κατὰ τοῦ ἀτόμου μου δολοφονίαν.

— Ἂν ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἐκεῖ κάτω εἶνε κατάσκοπος τῶν ἐχθρῶν του, ἐσκέφθη ὁ Ροβέρτος, ἡ παρουσία του ἐξηγεῖται εὐκολώτατα. Ἦλθε νὰ ἐξετάσῃ τὸ μέρος, τὸ ὁποῖον θὰ προσβάλλουν, καὶ ἂν πράγματι εἰσήρχοντο καμμίαν νύκτα εἰς τὸ μέγαρον τοῦτο, θὰ εὕρω εἰς αὐτοὺς συμμάχους, τοὺς ὁποίους δὲν ἤλπιζα... ἀλλὰ ἔνοπλος προσβολὴ μέσα εἰς τὸ Παρίσι.... εἶνε ἀδύνατος. Αὐτὸς ὁ ἄθλιος Βορισῶφ λέγει ψεύματα, καὶ ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἔχει πράγματι πολιτικοὺς ἐχθρούς, βεβαίως ἔχει λάβει ὅλας τὰς προφυλάξεις του κατ' αὐτῶν.

Δὲν πρέπει νὰ περιμένω βοήθειαν ἀπὸ τοὺς ἔξω. Ἀδιάφορον ὅμως.

Τί χάνω ἂν φανερώσω εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν κατεργάρην ὅτι εἶνε κάποιος εἰς τὰ ψηλὰ αὐτὰ παράθυρα.

Ἂν γνωρίζῃ τὸ σπίτι, πρέπει νὰ ξεύρῃ ὅτι εἶνε τὰ παράθυρα τῆς στοᾶς, ὅπου ὁ κύριος τοῦ σπιτιοῦ δὲν περνᾷ τῆς βραδειαῖς του καὶ θὰ τοῦ φανῇ παράξενον νὰ ἴδῃ φῶς εἰς τέτοιαν ὥραν.

Ἂς τοῦ κάμω σημεῖον. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία πῶς θὰ μοῦ ἀποκριθῇ φεύγων ἀμέσως. Ἂν ὅμως δὲν ἦλθε διὰ νὰ κλέψῃ, τί θὰ συμβῇ;

Ὅπως δήποτε ἂς δοκιμάσω.

Οὕτω σκεφθεὶς ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ, ἔλαβε τὸ φῶς, τὸ ἔφερεν ὑπὲρ τὴν κεφαλήν του καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὰς ὑάλους τοῦ παραθύρου.

Ἡ λάμψις τοῦ φωτὸς καθίστατο ἔτι ἐντονοτέρα διὰ τὸν ἄνθρωπον τὸν θεώμενον τοῦτο ἀπὸ τοῦ ὕψους τοῦ τείχους, ἐπειδὴ ἡ σελήνη δὲν ἐφώτιζε τὰ παράθυρα.

Εὑρίσκετο εἰς τὸ πρῶτον τέταρτόν της, καὶ ἐπειδὴ ἀνέτειλεν ἐνωρίς, ἔκλινεν ἤδη πρὸς τὴν δύσιν της.

Αἱ ἀκτῖνές της κατέλαμπον ἐπὶ τῶν κορυφῶν τῶν δένδρων καὶ τῆς μιᾶς πλευρᾶς τοῦ τείχους, ἀλλὰ τὸ πλειότερον μέρος τοῦ κήπου, τὸ πλησιέστερον πρὸς τὴν οἰκοδομήν, καὶ αὐτὴν ταύτην ἄφηνον ἐν τῇ σκοτίᾳ.

Ὁ Ροβέρτος λοιπὸν ἦν βέβαιος ὅτι τὸ σημεῖόν του ἤθελεν εἶνε καταφανὲς καὶ ἐπερίμενεν ὅτι, ἅμα ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος τὸ ἔβλεπεν ἤθελε φύγει.

Ἔμεινεν ὅμως, καὶ μάλιστα ὑψωθεὶς ὀλίγον, ἐστηρίχθη ἐπὶ τῶν ἀγκώνων, ὡσανεὶ ἐζήτει θέσιν καλλιτέραν διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ φῶς ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἐξαίφνης ἔλαμψε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ἐνθαρρυνθεὶς ἐκ τῆς πρώτης ταύτης ἐπιτυχίας ὁ Ροβέρτος ἐσκέφθη νὰ προχωρήσῃ καὶ περαιτέρω.

Ἐχαμήλωσε τὸ κηρίον καὶ τείνων τὸν βραχίονα, ἐπανέκλεισεν αὐτὸν δεικνύων οὕτω εἰς τὸν παρατηρητὴν ὅτι ὁ φωτεινὸς ἐκεῖνος τηλέγραφος πρὸς αὐτὸν ἀπηυθύνετο.

Ὁ σκοπὸς ἐπετεύχθη, διότι ἐκεῖνος ἐγερθεὶς πλειότερον ἐπέβη τοῦ τείχους ἱππαστί, ἔχων ἐντὸς τὴν μίαν κνήμην καὶ τὴν ἑτέραν ἐκτός.

Ὁ κύριος δὲ Καρνοὲλ τὸν ἔβλεπεν ἤδη κάλλιον, ἀλλὰ τῷ ἐφαίνετο πολὺ μικρός.

Σχεδὸν παιδίον.

Ἡ ἀπόστασις ἦτο μεγάλη, ὥστε δὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ τὰ χαρακτηριστικά του.

— Ἡ ἐνδυμασία καὶ τὸ ἀνάστημα χαμηνίου τῶν Παρισίων, ἐψιθύρισεν ὁ αἰχμάλωτος τοῦ συνταγματάρχου. Βέβαια αὐτὸ τὸ παιδὶ δὲν ἦλθε ἐδῶ διὰ νὰ ἐκβιάσῃ τὸ μέγαρον. Δὲν ἠξεύρω πῶς ἀνέβηκε, ἀλλὰ βλέπω πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἐμπορεῖ νὰ καταβῇ εἰς τὸν κῆπον, ἀφοῦ δὲν ἔχει σκάλα... νὰ πηδήσῃ πολὺ ὀλιγότερον. . ὁ τοῖχος ἔχει ὕψος τριάντα ποδῶν. Ἂς ἴδωμεν τί θὰ κάμει.

Ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης ἤγειρε τοὺς βραχίονας εἰς τὸ κενὸν καὶ τοὺς ἐπανέφερεν ἐπὶ τοῦ στήθους του.

Ἡ μίμησις αὐτὴ ἐφαίνετο δηλοῦσα: εἰς ἐμὲ κάμνεις αὐτὸ τὸ σημεῖον;

Ὁ κ. δὲ Καρνοὲλ ἀπεκρίνατο κινῶν τὸ κηρίον του καὶ φέρων αὐτὸ πρὸ τοῦ προσώπου του.

Ἤθελε διὰ τούτου νὰ δηλώσῃ: Ναί, εἰς σέ. Τώρα ἰδέ με καλά.

Τὴν κίνησιν ταύτην βεβαίως ἠννόησεν ὁ παῖς, διότι ἔθεσε τὴν χεῖρα ἄνωθεν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἵνα ἐνδυναμώσῃ τὴν ὅρασίν του.

Ἡ καρδία τοῦ Ροβέρτου ἔπαλλε σφοδρῶς.

Δὲν ἐξελάμβανε πλέον τὸν παῖδα τοῦτον ὡς τὸν πρόσκοπον κλεπτῶν καὶ σχεδὸν ἤρχισε νὰ ἐλπίζῃ ὅτι ἤρχετο ἀπὸ μέρους ἀγνώστου φίλου.

Ἕπεται συνέχεια. ΑΙΣΩΠΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΑ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Δ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

[Συνέχεια]

Τὴν ἐπομένην πρωΐαν μόνος ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του ὁ Λέων — διότι ἐθεώρει περιττὸν νὰ διανυκτερεύῃ ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς μητρός του, — ἔλαβε παρὰ σοβαροῦ καὶ τεθλιμμένου θεράποντος τὴν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου της. Ἐν τῇ ταραχῇ του δὲν εὗρεν ἄλλο τι νὰ εἴπῃ, ἢ τὴν συνήθη του λέξιν, τὴν ὁποίαν προέφερεν ἀργά, χαμηλοφώνως, σχεδὸν ἀσυνειδήτως:

— Ἀριστούργημα.

Καὶ πλέον τίποτε.

Προσήρχοντο δι' ὅλης τῆς ἡμέρας ἀπειροπληθεῖς ἐπισκέπται καὶ ἠσπάζοντο τὴν ψυχρὰν χεῖρα τῆς εὐγενοῦς γυναικός. Ἐν τῷ νεκρικῷ θαλάμῳ, ἐντὸς τοῦ πολυ-

τελοῦς φερέτρου, ὑπό την ὠχρὰν λάμψιν τῶν κηρίων, ἂν καὶ ἠλλοιωμένη ὑπὸ τῆς μακρᾶς ἀσθενείας καὶ τοῦ θανάτου ἡ ὑπερήφανος δέσποινα, διετήρει ἀκόμη τὴν ἄρρητον ἐκείνην μεγαλοπρέπειαν, ἥτις τὴν περιέβαλλε ζῶσαν. Τὰ χείλη της πρὸ πάντων, ὠχρὰ καὶ καταπεπονημένα ἐκ τῶν σπασμῶν τῆς ἀγωνίας, συνεσφίγγοντο εἰς ἔκφρασιν μεγαλείου καὶ περιφρονήσεως τόσῳ ζωηράν, ὥς νά την ἔδωκεν ἡ ζωὴ καὶ ὄχι ὁ θάνατος. — Οἱ ξένοι εἰς τὰ παρακείμενα δωμάτια, δὲν ἔπαυον ἐκθειάζοντες εὐγλώττως τὰ προτερήματα τῆς μακαρίτιδος, τὴν εὐγένειαν τοῦ ἤθους, τὴν παιδείαν, τὴν ἀρετήν. Ἀπέθνησκεν ἡ *δευτέρα* κυρία Ροδίου, κατά την διαίρεσιν αὐτῆς τῆς νεκρᾶς, καὶ ὁ κόσμος ἔλεγε περὶ ταύτης ὅ,τι ὑπενθύμισε ποτὲ εἰς τὸν υἱόν της, ὅτι ἔλεγε καὶ περὶ τῆς *πρώτης*. Πολλοὶ ὅμως, οἱ γινώσκοντες τὰς λεπτομερείας τοῦ οἰκογενειακοῦ της βίου, κύπτοντες εἰς τὸ οὖς τοῦ συντρόφου των, ἐψιθύριζον τὰς πικρὰς ταύτας λέξεις :

— Τὴν καϋμένη ! ὁ γυιός της τὴν ἔφαγε . . .

Δὲν ἐδόθη μέχρι τοῦδε τόσον ἐναργὴς ἀφορμὴ νὰ ἐνθυμηθῶσι τὰ ἆθλα τοῦ Λέοντος. Ἀλλὰ τὸ θῦμα, τὸ ὁποῖον ἔκειτο πρὸ αὐτῶν, τοὺς ἠνάγκαζε νὰ ἀνατρέχωσιν εἰς τὸ παρελθὸν καί να χαρακτηρίζωσιν ὡς ἔπρεπε τὴν ἑκάστοτε διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ. Ἐὰν ἤξευρεν ὁ Λέων πόσον κατέπεσεν εἰς τὰς συνειδήσεις τῶν ἐντίμων ἀνθρώπων ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχυνεν ἀφεύκτως τὰ ὀλίγα δάκρυα, ἅτινα ἠρνήθη ἀπιστεύτως ἐπὶ τοῦ φερέτρου τῆς μητρός του...

Ἡ κηδεία τῆς κυρίας Ροδίου ἐγένετο μεγαλοπρεπεστάτη. Ἦτο ἡ τελευταία περίστασις, καθ' ἣν ὁ οἶκος τῶν Ροδίων ἀπησχόλει τὴν ἀρίστην μερίδα τῆς ἀθηναϊκῆς κοινωνίας καί την δημοσιογραφίαν· διὰ τελευταίαν φορὰν τὸ μέγαρον τῆς Πλατείας τοῦ Συντάγματος ἐδέχετο διὰ τῶν πενθίμως κεκοσμημένων θυρῶν του, πολὺν καὶ ἔγκριτον κόσμον. Ἠκολούθησεν ὁ Πρωθυπουργός, τινὲς τῶν Ὑπουργῶν, ὁ ἀρχηγὸς τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, οἱ πρέσβεις, οἱ Αὐλικοὶ καὶ πλῆθος ἄπειρον λαοῦ. Λόγοι εὐτυχῶς δὲν ἐξεφωνήθησαν· μόνον νεκρολογίαι ἐδημοσιεύθησαν τὴν ἐπιοῦσαν, τὸ ὁποῖον εἶνε πολὺ προτιμότερον,

Ἀτυχῶς ὁ οἶκος τῶν Ροδίων δὲν ἐπέδειξεν ἔκτοτε ἄλλην, πλὴν τῆς πενθίμου ἐκείνης δόξης. Ἐπῆλθε ταχεία ἡ πτῶσις πρὶν ἢ ἀναπετασθῶσιν αἱ θύραι, αἱ κλεισθεῖσαι ὑπὸ τοῦ πένθους. Οὕτω, θὰ εἴπωσι πολλοί, σβέννυται καὶ ὁ λύχνος μετά την τελευταίαν πένθιμον λάμψιν.

*
* *

Ἂς μοι ἐπιτραπῇ νὰποπερατώσω τὸ κεφάλαιον δι' ὀλίγων παρατηρήσεων ἐπὶ τῆς λέξεως, δ' ἧς ὁ Λέων ὑπεδέχθη τὴν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου τῆς μητρός του. Ὁ μὴ ἀγαπῶν τὰς παρεκβάσεις εἰμπορεῖ νὰ στρέψῃ τὴν σελίδα.

Τὸ *ἀριστούργημα* εἶνε, ὡς εἴδομεν πολλάκις, ἡ προσφιλεστέρα καὶ συχνοτέρα ἔκφρασις τοῦ Λέοντος· εἶνε ἡ λέξις του, ἡ πρόχειρος, ἡ πολυσήμαντος. Τοῦτο δὲν συμβαίνει μόνον εἰς τὸν Λέοντα· παρετήρησα ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν φίλων μου, ἢ ἐκεῖνοι μεθ' ὧν ἦλθον ὅπως δήποτε εἰς στενὴν συνάφειαν, ἀνεξαρτήτως χαρακτῆρος καὶ ἰδιοσυγκρασίας, ἔχουσι τὴν ἰδιαιτέραν των λέξιν· καί, ἐὰν ἡ ἀναλογία δὲν ἦνε σφαλερὸς ὁδηγός, πρέπει νὰ εἰκάσωμεν ὅτι πᾶς ἄνθρωπος, εἴτε μελαγχολικὸς καὶ ὀλίγον λαλίστερος ἰχθύος, εἴτε φαιδρὸς καὶ λάλος ὡς χελιδών, ἔχει τὴν τοιαύτην λέξιν. Ἐκ τῶν ἀπείρων συνθηματικῶν ἤχων, δι' ὧν ἀνακοινοῦμεν πρὸς ἀλλήλους τὰς ἐσωτερικὰς ἐννοίας, ἕκαστος ἐξ ἡμῶν ἐξελέξατο καὶ ἐνεστερνίσθη ἕνα — μίαν λέξιν ἢ φρᾶσιν, προτιμηθεῖσαν διὰ λόγους ἀπολλυμένους ἐν τῷ ὠκεανῷ τῆς μνήμης, ἢ ἀναφαινομένους ἐνίοτε ἐν τῷ χαρακτῆρι καὶ ταῖς ἕξεσι τοῦ ἀτόμου. Ἐὰν μελετηθῇ ἡ ὁμιλία οἱουδήποτε ἀνθρώπου, τοῦ σοφοῦ ἢ τοῦ ἀμαθοῦς, τοῦ μελαγχολικοῦ ἢ τοῦ εὐήθους, τοῦ παράφρονος ἢ τοῦ βλακός, θᾶττον ἢ βράδιον θἀποκαλυφθῇ ἡ ἠγαπημένη λέξις, μία μεταξὺ πολλῶν ἢ ὀλίγων, συχνότατα προφερομένη, ἀποβαλοῦσα πλέον τὴν ἀρχικὴν αὐτῆς σημασίαν, ἄλλοτε ἐπίκαιρος, ἄλλοτε παράκαιρος, πάντοτε ὅμως ἔντονος, χαρακτηριστική, μεθ' ἡδονῆς ἐκστομιζομένη. Εὑρίσκεται βαθέως ἐγκεχαραγμένη — τίς οἶδε μεθ' ὁποίων ἀναμνήσεων συναφῆς — ἐν τῷ λοβῷ τοῦ ἐγκεφάλου τοῦ ἐξυπηρετοῦντος τὸν προφορικὸν λόγον· ἀνέρχεται πρόχειρος εἰς τὰ χείλη, ἴσως δ' εὑρίσκεται καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ. Ὦ ναί ! οὔτε δύσκολον οὔτε ἀδύνατον εἶνε, ἡ ἰδίᾳ ἑκάστῳ λέξις νὰ ἀνταποκρίνηται βαθέως εἰς τὴν ψυχήν, νὰ ἐκδηλοῖ τὸν χαρακτῆρα, ἡ δὲ μικρὰ καὶ εὐτράπελος αὕτη τῶν λέξεων φιλοσοφία, νὰ ἔχῃ βαθυτέραν τινὰ ἔννοιαν. Φρονῶ ὅτι ὁ ζῶν ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Νέρωνος, πᾶσαν ἄλλην ἢ τὴν *ἐπιείκειαν* θἀπήντα συχνὴν εἰς τὰ χείλη τοῦ ὠμοῦ ἐκείνου αὐτοκράτορος. Δυσκόλως θὰ ἐπειθόμην ὅτι ἡ λέξις τοῦ Νεύτωνος, τοῦ εὐκλεοῦς ἀλλὰ καὶ ἐγκρατεστάτου ἐπιστήμονος, ἦτο ὁ *ἔρως*. Ὁ σύγχρονος τοῦ Εὐριπίδου, οὐδέποτε θὰ ἤκουε κατὰ κόρον τὴν λέξιν *γυνὴ* ἀπό των χειλέων τοῦ μισογύνου δραματικοῦ· καὶ πᾶσα ἄλλη θὰ ἦτο βεβαίως ἡ λέξις τοῦ Μιραβὼ ἢ τὸ *κάλλος*. Τοὐναντίον δέν θα ἐξεπλησσόμην ποσῶς ἐὰν ἤκουον ὅτι ὁ Ἀρχιμήδης δὲν ἐδύνατο νἀρθρώσῃ δέκα λέξεις, χωρὶς νὰ παρεμβάλῃ τὸν προσφιλῆ του *μοχλόν*. Ἡ *δικαιοσύνη*, ὡς ἦτο ἡ πρώτη τῶν περὶ τὸν Ἀριστείδην ἀρετῶν, θὰ ἦτο ἴσως καὶ ἡ πρώτη τῶν λέξεών του, Καὶ ἐπειδὴ ἐμνήσθημεν πολιτευτοῦ, οἱ συνομιλοῦντες μετὰ τοῦ Χαριλάου Τρικούπη ὁμολογοῦσι τὴν κατὰ κόρον χρῆσιν τῆς λέξεως *φόρος*, κυρίως καὶ μεταφορικῶς, ἥτις ἀπαντᾷ συχνὴ εἰς πάντα λόγον ἢ ἄρθρον τοῦ φοροχαροῦς πρωθυπουργοῦ. Ὁ δὲ Κρὰκ θὰ προςέθετεν ἴσως εἰς τὸ *Ἄστυ* ὅτι πᾶσα ἄλλη δύναται νὰ ἦνε ἡ λέξις παντὸς ἕλληνος πολιτευτοῦ ἢ ἡ *τιμιότης*.

Μεταβαίνω εἰς θετικωτέρα παραδείγματα, τὰ ὁποῖα, μὲ μικρὰν ἔρευναν ὁ ἀναγνώστης δύναται νὰ πολυπλασιάσῃ. Κυρία τις εὐφυὴς καὶ εὐπαίδευτος, ἂν καὶ οὐχὶ τόσον ἰδανικὴ εἰς τοὺς ἔρωτάς της, ἔφερεν ἀείποτε εἰς τὰ ροδόχροα χείλη τὴν λέξιν *ἰδανικόν*· κατήντησε νὰ εἴπῃ ποτὲ ὅτι ὁ καφές της ἔχασε τὸ ἰδανικόν του, διότι. . . ἐγένετο γλυκύτερος τοῦ δέοντος. Εἷς φίλος μου προτιμᾷ πάντοτε τὴν λέξιν *ἀντικείμενον*· εἶνε ἱκανὸς ὁ τολμητίας νὰ ὀνομάσῃ οὕτω καὶ αὐτὸ τὸ συντακτικὸν *ὑποκείμενον*. Εἷς τῶν διδασκάλων μου, πολὺ *ἀφελὴς* ὁ καλότυχος, ἐνησμένιζε πολὺ εἰς τὴν λέξιν ταύτην καὶ εἰς τὰ ἐξ αὐτῆς παράγωγα καὶ σύνθετα· κατώρθωσέ ποτε νἀνακαλέσῃ εἰς τὴν τάξιν μαθητὰς ἀτακτοῦντας ἐν φωναῖς καὶ μανίᾳ, διὰ τῆς χαριεστάτης παρακελεύσεως : *Νὰ παύσουν αἱ ἀφέλειαι* !

Ὁ Λέων ἠγάπα τὴν λέξιν *ἀριστούργημα*. Τῇ εἶχε δώσει τόσον ἐλαστικὴν σημασίαν ἡ χρῆσις, ὥστε ἡ ἰδία λέξις ἦτο δι' αὐτὸν ἔπαινος, ὕβρις, εἰρωνεία, ἐπιφώνησις, ἔκπληξις. Δύνασθε νὰ φαντασθῆτε πόσην ἰσχὺν εἶχεν ἐν τῷ πνεύματί του ἡ λέξις, ἀφ' οὗ ταύτην μόνην εὗρε πρόχειρον, καὶ δι' αὐτῆς κατώρθωσε νὰ συνοψίσῃ ὅλην τὴν θλίψιν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ἐπὶ τῷ θανάτῳ τῆς μητρός του. — Ἡ εὐφυὴς ἐκείνη θυγάτηρ τοῦ δικαστικοῦ, ἡ ἄλλοτε ἐρωμένη του, τῷ εἶπε ποτέ :

— Προφέρετε τόσῳ συχνὰ τὴν λέξιν *ἀριστούργημα*, ὥστε ἀμφιβάλλω ἂν ἠξεύρετε τί σημαίνει. Εἶσθε καλὸς νὰ ὀνομάσετε *ἀριστούργημα*, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ὄχι μόνον δὲν εἶνε *ἄριστον*, ἀλλ' οὔτε κἂν *ἔργον*. Νὰ εἶσθε φειδωλὸς εἰς τὴν ἔκφρασίν σας, διότι δὲν βλέπετε γύρῳ σας πολλὰ ἀριστουργήματα.

— Μόνον σᾶς ! ἀπήντησεν ἕτοιμος ὁ Λέων.

Θ'

Χαλκὸς ἠχῶν καὶ κύμβαλον ἀλαλάζον.

Ὁ Μιχαὴλ Ρόδιος κατεβλήθη πολὺ ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς συζύγου. του. Ἡ λύπη τῆς ἀπωλείας τὸν περιώρισεν ἐπὶ χρόνον πολὺν ἐντὸς τοῦ δωματίου του, σιωπηλόν, μελαγχολικόν, τραχὺν ἐνίοτε καὶ ἀπότομον, ἀκοινώνητον, σχεδὸν μισάνθρωπον. Συχνάκις εἰςήρχετο ὁ υἱός του καὶ ἐκάθητο ἀπέναντί του παρά το γραφεῖον, χωρὶς νἀνταλλάττωσι λέξιν· ἐκάπνιζον μόνον διαρκῶς, βλέποντες ὁ εἷς τὸν ἄλλον. Ὁσάκις ὁ Λέων ἐπεχείρει νὰ παρηγορήσῃ διὰ λόγων, ἢ νἀποσπάσῃ ἀπὸ λυπηρῶν λογισμῶν δι' ἀδιαφόρου ὁμιλίας τὸν πατέρα του, προςέκοπτε κατὰ σιγῆς ἐπιμόνου, ἢ ἐλάμβανε, μονοσυλλάβους ἀπαντήσεις, μὴ ἐπιτρεπούσας τὴν παράτασιν. Ἡ κατάστασις αὕτη δὲν ἐδύνατο νὰ διαρκέσῃ ἐπὶ πολύ· ἀφεύκτως θὰ κατέστρεφε τὴν ὑγείαν τοῦ Ροδίου, καὶ ὁ περίλυπος γέρων θὰ ἠκολούθει τὴν σύζυγόν του εἰς τὸν τάφον. Ἡ ἰδέα αὕτη κατετρόμαζε τὸν Λέοντα· ὅταν ὁ πατήρ του

ἔπασχε καὶ ἐσιώπα, τὸν συνεκίνει. Ἡσθάνετο πρὸς αὐτὸν ζωηρότερον τὸ υἱϊκὸν φίλτρον, ἄνθρωπος ἐπὶ τέλους καὶ αὐτός, ὅταν ἔβλεπε τὴν κατηφῆ του μορφὴν μέ τους ἀλαμπεῖς ὀφθαλμοὺς καί το ἀφωνον ὠχρὸν χεῖλος, ὑπό τους καπνοὺς τοῦ σιγάρου, ἢ ὅταν τὸν ἤκουε κραυγάζοντα καὶ ὀργιζόμενον ὡς ἄλλοτε ἐναντίον του, παραφερόμενον πρὸς στιγμήν, ἀλλ' ἵνα μειδιάσῃ καὶ διασκεδάσῃ κατόπιν. Εἶχε πολὺ ἐνδιαφέρον ὁ Λέων περὶ τῆς μετατροπῆς τοῦ βίου καὶ τῶν διαθέσεων τοῦ πατρός του, θὰ ἦτο δὲ πολὺ εὐτυχής, ἐὰν εὕρισκε πρὸς τοῦτο κατάλληλόν τι μέσον.

Ὁ γάμος θὰ ἦτο βεβαίως σωτήριον μέτρον. Ὅ,τι ἀφῄρεσεν ἡ κυρία Ροδίου, μόνον μία κυρία Ροδίου ἐδύνατο νὰ δώσῃ. Ἐὰν τὸ πένθος ὑπεχώρει εἰς τὴν χαράν, ἐὰν τὰ σκοτεινὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου ἐφεγγοβόλουν καὶ πάλιν ἐν ἑορταῖς παννυχίοις, ἐὰν τὰς ἠχοῦς τῶν ἀπεράντων αἰθουσῶν ἐξήγειρον τὰ ἐγκαταλελειμένα κλειδοκύμβαλα καὶ ἐὰν τὴν σιωπὴν τοῦ θανάτου ἠφάνιζεν ἡ τύρβη νέας ζωῆς, ἀφεύκτως ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ γέροντος θὰ ἐπήνθει πάλιν τὸ μειδίαμα, καὶ ἡ νεκρά του καρδία θὰ ἔπαλλε ζωηρότερον εἰς τὴν περίπτυξιν τῆς συζύγου τοῦ υἱοῦ του. Μία νύμφη ὡραία καὶ πλουσία θἀπειργάζετο ὅλων τούτων τὴν μεταβολήν· ἔπειτα ἡ προῖξ θὰ ὑπεβάσταζεν ἐν καιρῷ τὴν καταρρέουσαν περιουσίαν. Περὶ τῆς Βασιλικῆς οὐδὲ κἂν λόγος ἐδύνατο νὰ γίνῃ ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ· ἦτο περικαλλής, ἀγαθή, ἀνεπτυγμένη· ἀλλὰ πτωχή, ἄσημος, καὶ . . . δὲν ἀπεφάσιζε ἐπὶ τέλους νὰ διέλθῃ τὴν ζωήν του μετὰ γυναικός, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἤδη βαρυνθῇ, καί να καταστρέψῃ τὸ μέλλον του διά να ἐκπληρώσῃ τὰς ὑποσχέσεις του καί την θέλησιν τῶν γονέων του — θέλησιν, τὴν ὁποίαν, ὅταν ἐσκέπτετο περὶ τῆς κόρης ἄλλως, εἶχεν ἐκβιάσει διὰ τῆς ἐπιμονῆς. Ὑπὸ πᾶσαν ἔποψιν ὁ μετὰ τῆς Βασιλικῆς γάμος τῷ ἐφαίνετο — σιγὰ μή το μάθῃ ἡ ταλαίπωρος — ἀσύμφορος καὶ μονονοὺ γελοῖος. Ἀπεφάσισε διὰ τοῦτο νὰ φροντίσῃ χρηματικῶς ὑπὲρ τῆς ἀποκαταστάσεως τῆς ἐρωμένης του μετὰ τοῦ τυχόντος ἁπλοϊκοῦ, ὅστις ἤθελε τυφλωθῇ ἐκ τῶν θελγήτρων της, καὶ νἀποταθῇ πρός τον πατέρα του, ζητῶν τὴν σύμπραξίν του ὑπὲρ τῆς ἐπιτυχίας νέου, εὐαρμόστου συνοικεσίου.

Μίαν ἡμέραν λοιπὸν ἀποφασίσας ὁ Λέων νὰ παρίδῃ ὅλα τὰ τελειωτικὰ μονοσύλλαβα τοῦ πατρός του, ἤρχισε τὴν προσχεδιασμένην ὁμιλίαν του δειλῶς, πλαγίως, καὶ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ γενναίως μέχρι τοῦ συμπεράσματος. Τὸ μακρὸν πένθος καὶ ἡ αἰωνία λύπη δὲν εἶνε ἡ μοῖρα τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῷ κόσμῳ, ἔλεγεν· ἀφ' οὗ ἐδύναντο ἀκόμη, διατί νά μη ἀπολαύσωσιν εὐτυχεστέρας ζωῆς· μία γυνὴ θὰ ἐπανέφερεν ἀσφαλῶς τὴν χαρὰν εἰς τὴν οἰκίαν· ἦτο πλέον καιρὸς νὰ φροντίσωσι περὶ τούτου.

— Μὲ προέλαβες, ἀπήντησεν ὁ κύριος Ρόδιος, μετὰ παρέλευσιν ὀλίγων λεπτῶν, καθ' ἃ ἐρρόφησε πολλάκις τὸ σιγάρον του. Εἶχα σκοπὸν νά σου ὁμιλήσω ἐγὼ πρῶτος περὶ αὐτοῦ τοῦ πράγματος· ἀλλά σε ἄφινα ἐλεύθερον εἰς τὰς πράξεις σου, διότι δὲν ἐπίστευα ποτὲ ὅτι εἶχες ἀνάγκην νέας συγκατανεύσεως μετὰ τόσας ἔριδας καὶ μετὰ τόσα ἔξοδα, ὑπὲρ τῆς κόρης, τὴν ὁποίαν ἔτυχε νἀγαπήσῃς. Ἀφ' οὗ ἔλαβες πρὸ πολλοῦ τὴν συγκατάθεσιν τῆς μητρός σου καὶ τὴν ἰδικήν μου, νὰ νυμφευθῇς ὅπως ἀπεφάσισες καὶ ἐξέλεξες, ὁ χρόνος εἶνε ἀπολύτως εἰς τὴν διάθεσίν σου· εἰμπορεῖς νὰ φέρῃς ἐδῶ τὴν Βασιλικὴν ὅποτε θέλῃς, καὶ ἐγὼ θὰ εὐλογήσω μετὰ χαρᾶς τοὺς γάμους σας.

Ὁ Λέων περιέμενε τὴν ἀπάντησιν ταύτην καὶ εἶχεν ἕτοιμον τὴν ἀντίρρησιν.

— Ἄλλοτε ἤμην εἰς θέσιν νὰ ἐκλέξω καί να νυμφευθῶ ὁποιαν ἤθελα, εἶπε· τόρα ὅμως τὸ πρᾶγμα διαφέρει πολύ· δὲν εἶμαι ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε νὰ μὴ ἔχω χρείαν νὰ κερδοσκοπήσω ἐπὶ τοῦ γάμου· ἂν ἄλλοτε εἰμποροῦσα νἀκολουθήσω τὴν καρδίαν μου, τόρα εἶνε ἀνάγκη νἀκολουθῶ τὸν νοῦν μου, καί, μερικώτερον ἀκόμη, τὸ βαλάντιόν μου . . .

Ὁ γέρω - Ρόδιος ἔμεινε μὲ ἀνοικτὸν στόμα. Φεῦ! πρώτην φορὰν ἤκουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ υἱοῦ του μίαν ἀλήθειαν, ἀλλ' ἦτο πλέον ἄκαιρος καὶ ἄτοπος ἡ ἐφαρμογή της. Μετ' ὀλίγον ἠρώτησεν ἠρέμως:

— Καὶ ποῦ λοιπὸν θ' ἀφήσῃς τὴν δυστυχῆ ἐκείνην κόρην, ἡ ὁποία πιστεύει ἀκόμη εἰς τόσῳ λαμπρὸν μέλλον, χωρὶς νὰ εἰξεύρῃ τὴν σκληρὰν τύχην, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν κατεδίκασες;

— Δι' αὐτὴν μή σας μέλλει! ἀπήντησεν ὁ Λέων. Ὑπάρχουν τόσοι πολλοὶ καὶ καλοί, θεωροῦντες ὡς τὴν ὑψίστην εὐτυχίαν τῆς ζωῆς των νά την νυμφευθῶσιν, ὥστε καί τον ἐλάχιστον ἐξ αὐτῶν νὰ προτιμήσῃ ἡ Βασιλική, θὰ μείνῃ ἠυχαριστημένη.

— Νομίζω ὅμως ὅτι δέν την ἠγάπησες, οὔτε τὴν ἐκράτησες παρά την θέλησίν μας, οὔτε ἐξώδευσες τόσας χιλιάδας χάριν τῆς ἀνατροφῆς της, διὰ νά την παραχωρήσῃς κατόπιν εἰς ἄλλον.

— Θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς το εἰπῶ; ἡ μετ' αὐτῆς σχέσις μου, ἡ τόσῳ μακρὰ καὶ στενή, ἔκαμεν ὥστε νὰ μή με συγκινοῦν πλέον τὰ προτερήματά της· ἂν ἄλλοτε τὰ ἐπεθύμουν, τόρα τὰ ἀηδιάζω.

Ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ πατρὸς ἐζωγραφήθη ἐλαφρὸς τρόμος. Εἰς τὴν ἀναιδῆ ἐκείνην ὁμολογίαν τῆς ἀτιμίας τοῦ υἱοῦ του, ἠσθάνθη φρικίασιν διαδραμοῦσαν τὸ σῶμά του καὶ ἀνορθώσασαν τὰς τρίχας του. Ταχέως ὅμως ἐκράτησε τῆς συγκινήσεώς του καὶ ἐκίνησεν ἀπελπιστικῶς τὴν κεφαλήν, ἐν ᾧ ἐρρόφα τὸ σιγάρον του.

— Διαγωγὴ ἀνθρώπου ἐντίμου καὶ εὐσυνειδήτου ἔλεγε χαμηλοφώνως καὶ ἀργά, ὡσεὶ ὁμιλῶν καθ' ἑαυτόν. Πλανᾷ δι' ὑποσχέσεων ψευδῶν τοὺς γονεῖς μιᾶς κόρης... ἐμπνέει εἰς αὐτὴν αἴσθημα ἰσχυρὸν δι' ἀφοσιώσεως ὑποκριτικῆς . . . ἀποσπᾷ παρὰ τοῦ πατρός του ἀδρότατα ποσὰ διὰ τῆς προσποιήσεως ἐντίμων προθέσεων . . ἐκπληροῖ τοὺς ἀνοσίους σκοπούς του μετὰ πάσης εὐκολίας... ἀηδιάζει τὴν κόρην μετὰ τὴν ἀτίμωσιν, καί . . . χάριν μιᾶς προικός, τὴν κλωτσοβολᾷ εἰς τοὺς δρόμους... Ἡ φρικώδης συνέχεια τῆς πλαστογραφίας!... Ἀλλ' ἐκεῖ εὑρέθη ἕνας καλὸς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος τὴν ἔκρυψεν ἀπὸ τὸν κόσμον.... τόρα ὅμως...

Καὶ ἀποτεινόμενος ἐντονώτερον πρὸς τὸν Λέοντα·

— Καὶ τί λόγον θέλεις νὰ δώσω ἐγώ, ἀνέκραξε, πῶς νὰ δικαιολογήσω ἢ νὰ κρύψω τὴν ὡραίαν διαγωγὴν τοῦ υἱοῦ μου ἀπέναντι τοῦ κόσμου;

— Σεῖς δὲν φέρετε καμμίαν εὐθύνην, ἀπήντησεν ὁ Λέων σεῖς δὲν ὑπεσχέθητε τίποτε πρὸς οὐδένα, οὔτε ἔχετε νὰ δώσετε λόγον διὰ τὴν διαγωγήν μου. Ἅμα ἐμάθατε τοὺς σκοπούς μου, παρεδώκατε τὴν Βασιλικὴν ὀπίσω εἰς τοὺς γονεῖς της· ἐγὼ ἀπ' εὐθείας συνενοήθην μὲ τὸν πατέρα της καὶ τὴν ἔλαβα ὀπίσω· ὅποτε θέλει ὁ Πλακιώτης ἂς ἔλθῃ νὰ ζητήσῃ λόγον τῶν πράξεών μου... ἐγὼ εἰξεύρω τί θά τῳ ἀποκριθῶ.

— Καὶ ἐγὼ εἰξεύρω τί θά τῳ ἀποκριθῇς, εἶπεν ὁ ἀτυχὴς πατήρ· ἡ ἀναίδειά σου μοῦ εἶνε γνωστή, δὲν περιμένω τόρα νά σε μάθω· μόνον θά σε παρακαλέσω νά με ἀφήσῃς εἰς τὸ ἑξῆς ἥσυχον, νά μή με συγχίζῃς ἀδίκως καί να φέρεσαι ὅπως εἰξεύρεις, χωρὶς νά μ' ἐρωτᾷς, ἀφ' οὗ ἰσχυρίζεσαι ὅτι δὲν ἔχω καμμίαν εὐθύνην περὶ σοῦ. Κάμε ὅ,τι θέλεις, παιδί μου.

Καὶ στρέψας τὴν κεφαλὴν δυσηρεστημένος, ἐξηκολούθησε καπνίζων ἐν σιωπῇ. Ὁ Λέων ἠγέρθη σταυροκοπούμενος.

— Ἡ μοῖρά μου τῶχει, ἔλεγεν ἐξερχόμενος· ὅπως καὶ ἂν κάμω, δὲν εἰμπορῶ νὰ εὐχαριστήσω αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους!..

— Ἐγωϊστά! ἐψιθύρισε μεταξὺ τῶν ὀδόντων του ὁ κύριος Ρόδιος, ἐκπέμπων νέφος καπνοῦ.

Ἕπεται συνέχεια. Γρ. Δ. Ξενοπουλος

ΕΞΕΔΟΘΗ

ΤΟΥ ΗΜΕΤΕΡΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΑΙΣΩΠΟΥ

ΕΡΩΣ ΚΑΙ Σ^Α

ΤΟΜΟΣ ΚΥΜΨΟΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΜΕ ΕΞΩΦΥΛΛΟΝ

ΓΡΑΦΕΝ ΥΠΟ ΤΟΥ Κ.

ΘΕΜΟΥ ΑΝΝΙΝΟΥ

ΚΑΤΑΛΛΗΛΟΣ ΩΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΟΝ ΔΩΡΟΝ

Περιεχόμενα

Ὁ πρῶτός μου Ἔρως. — Αἱ ἐρρέα Μοῦσαι. — Τίς ἠπατᾶτο. — Τὸ δῶρον δὲν ἀντιδωρεῖται. — Κορίτσι μάλαμμα.

Τιμᾶται ἐν Ἀθήναις μιᾶς Δραχμῆς, ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ 1, 20.

Τόμοι «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» τῶν ἐτῶν Α', Β' καὶ Γ' δεδεμένοι στερεώτατα καὶ κομψότατα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν.

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

Ἀθανασίου Χριστοπούλου, Λυρικά, λεπτὰ 50, ταχυδρ. ἀποστελ. λ. 60.

Σολωμοῦ, ποιήματα, λεπτὰ 50, ταχυδρ. ἀποστελ. λεπτὰ 60.

Τυπογραφεῖον **Κορίννης**, *ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.*